

GLORIA MORALA

a

Domnului Isus Hristos

J. G. Bellett

1993 by Publisher: GUTE BOTSCHAFT VERLAG

P.O. Box 80 • D-35673 Dillenburg • Germany

Introducere

În aceste pagini meditez asupra gloriei morale sau, după o exprimare obișnuită, asupra caracterului Domnului Isus. Tot ce era El în Sine Însuși se înălța la Dumnezeu, ca o jertfă de bun miros. Fiecare exprimare a ceea ce El era în Sine Însuși, în orice măsură, oricât de mică, în orice cadru de relație ar fi fost manifestată, era o tămâie mirositoare. În persoana Lui și cu siguranță numai acolo, omul a fost împăcat cu Dumnezeu. Prin El, Dumnezeu Și-a recăpătat satisfacția în om și, mai mult, cu un câștig care nu se poate măsura; pentru că în Isus, omul este al lui Dumnezeu mai mult decât ar fi fost într-o veșnicie de inocentă adamică.

Dar în această meditație asupra gloriei morale a Domnului Isus, cu siguranță că se află doar o mică parte a acelui minunat subiect pe care mi-ar plăcea să-l fi atins. Totuși aş putea da ocazia pentru gânduri aducătoare de roade în sufletele unora și aceasta va fi un bine.

Sânt convins că Persoana Domnului este Dumnezeu și om. De asemenea, sunt convins că lucrarea Lui este acea slujbă a suferinței sau vărsarea de sânge împlinită la cruce; prin ea, împăcarea este făcută; și în ea, împăcarea este vestită spre acceptarea și bucuria credinței.

Scurtă meditație asupra gloriei morale a Domnului Isus Hristos

„Când cineva va aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mâncare, darul lui să fie din floarea făinii: să toarne untdelemn peste ea și să adauge și tămâie. S-o aducă preoților, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinii, din untdelemn, împreună cu toată tămâia și s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Acesta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI" (Leviticul 2.1-2).

Gloria Domnului Isus este întreită - personală, oficială și morală. El Și-a ascuns gloria personală, mai puțin acolo unde credința a descoperit-o sau unde o împrejurare a făcut-o necesară. La fel Și-a ascuns gloria oficială; El nu a străbătut țara ca Fiu dumnezeiesc venind din sânul Tatălui și nici ca Fiu al lui David, cu autoritate împărătească. Trecând prin împrejurările vieții de zi cu zi, aceste aspecte ale gloriei Sale au fost în mod obișnuit ascunse. Dar gloria Lui morală nu a putut fi ascunsă: Domnul Isus nu putea să fie mai puțin decât desăvârșit în orice lucru; perfecțiunea îi aparținea, era în El Însuși; și era prea *strălucitoare* pentru ochiul omului, astfel încât omul s-a aflat constant *expus și* muștrat prin ea. *Dar* ea a strălucit, *indiferent* dacă omul a putut-o suferi sau nu. Acum, gloria morală a Domnului Isus luminează fiecare pagină a celor patru evanghelii, întocmai cum odată a luminat fiecare drum pe care Domnul Însuși a *pășit pe acest* pământ.

S-a spus despre Domnul că „Umanitatea Lui a fost perfect naturală în dezvoltarea ei.” Observația aceasta este foarte frumoasă și adevărată; textul de la Luca 2 o poate verifica. Nu a existat în El nimic din ceea ce ar reprezenta un progres nenatural: în El, totul a fost o creștere normală. Înțelepciunea Lui a ținut pasul cu statura și cu vârsta Lui. A fost mai întâi copilul, apoi omul Isus. Curând după aceea, ca om (omul lui Dumnezeu în lume), va mărturisi lumii că lucrările ei sunt rele și va fi urât de ea; dar fiind copil (un copil după inima lui Dumnezeu, pot spune), va fi supus părinților Săi și va asculta legea, ca unul care era perfect; în asemenea condiții, El și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Cu *toate că în* El era progres, după cum vedem, totuși în El nu era nimic obscur, nici un gând rău, nici o greșeală; în aceasta se distinge de ceilalți oameni. Mama Lui cugeta în inima *ei la cele ce se* întâmplau; dar spiritul ei era copleșit de neclaritate, ba chiar de întuneric și Domnul a trebuit să-i spună: „De ce M-ați căutat?” (Luca 2.49). Dar în El, progresul nu era decât o formă a frumuseții morale - creșterea Lui a fost normală și potrivită momentului ei; și așa putea adăuga că după cum „umanitatea Lui a fost perfect naturală în dezvoltarea ei”, tot așa caracterul Lui, în exprimările pe care le-a luat, a fost în întregime omenesc: manifestarea Lui a fost comună omului.

El a fost pomul sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la timpul lui (Psalmul 1); și toate lucrurile nu sunt frumoase decât la timpul lor. Gloria morală a „copilului Isus” strălucește la timpul ei, în generația Lui; și când El a devenit adult, aceeași glorie nu face decât să se arate sub alte aspecte potrivite momentului lor. El a știut când să admită drepturile mamei Sale și să Se supună, ori de câte ori ea și le-a arătat; când să treacă peste ele, deși ea I le exprimase, și când să le recunoască fără ca ea să le fi exprimat (Luca 2.51, 8.21; Ioan 19.27). Și după cum vedem mai apoi, El a cunoscut Ghetsimani-ul la timpul său potrivit cu adevăratul lui caracter; și muntele sfânt la timpul lui: perioade de iarnă și de vară pentru sufletul Său. El a cunoscut fântâna din Sihar și drumul care L-a condus pentru ultima oară la Ierusalim. El a călcat fiecare cărăruie și a trecut prin orice loc disprețuit, lipsit și îndepărtat, în acel spirit aflat în acord cu caracterul pe care îl purta înaintea ochilor lui Dumnezeu. Și la fel a fost în alte împrejurări, care cereau încă mai multă energie.

Dacă este vorba despre întinarea casei Tatălui Său, atunci cuvântul profetului, „râvna casei Tale mă mistuie”, se va împlini în El, pentru că Se va lăsa consumat de zelul pentru ea; dacă este vorba despre propria-I nedreptățire înaintea unor săteni samariteni, atunci El o va suferi și va trece mai departe.

Și toate au fost la El perfecte în îmbinarea lor ca și în oportunitatea lor. Isus a plâns când a

ajuns la mormântul lui Lazăr, deși știa că purta în El viața pentru acela care era mort. El, care tocmai spusese „Eu sunt învierea și viața”, plângea. Puterea divină lăsa liber cursul simțămintelor omenești.

Și este un buchet de virtuți care formează gloria morală. El a știut, cum spune apostolul, „să trăiască smerit și... să trăiască în belșug;” cum să folosească momentele de prosperitate și să le determine; de asemenea, momentele de criză. În călătoria Lui prin viață a făcut cunoștință cu fiecare dintre acestea.

Astfel, El a făcut cunoștință, pentru un moment, cu propria glorie; și acest moment a fost de mare strălucire. Mă refer la schimbarea la față. Acolo, Isus a fost măreț prin cinstea care I s-a dat; acolo a scânteiat întocmai soarelui care este sursa oricărei străluciri. Și mai sunt acolo credincioși distinsi, asemenea lui Moise și lui Ilie, luând parte la gloria Sa și strălucind în ea împreună cu El. Dar când S-a coborât de pe munte, a poruncit celor care fuseseră cu El și văzuseră cu ochii lor măreția Lui, să nu spună nimănui ceea ce au văzut. Și când, la coborârea de pe munte, mulțimea a alergat la El să se închine (Marcu 9.15) - deși El reflecta încă la gloria pe care tocmai o purtase - nu Se oprește între ei pentru a primi cinstea lor, ci își reia îndată slujirea obișnuită; pentru că știa cum „să trăiască în belșug”. În prosperitate fiind, El nu S-a ridicat. El nu a căutat vreun loc între oameni, ci a renunțat la Sine, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși, Și-a ascuns gloria repede, pentru a nu fi decât Slujitorul, Cel cu mijlocul încins, nu Cel împodobit pentru sărbătoare.

Isus a fost încă o dată în aceeași postură, după ce a înviat, așa cum ni se arată în Ioan 20. Acolo El Se află în mijlocul ucenicilor Săi, manifestând un caracter minunat, pe care omul nu a putut să-l aibă și nici să-l vadă vreodată; acolo El este cuceritorul morții și învingătorul locuinței morților. Deși avea o asemenea glorie, El nu a venit ca să primească acolo onorurile poporului Său, cum ar fi făcut în mod natural cineva care se regăsește în sânul familiei și în compania prietenilor, după trudă și pericole urmate de victorie. Nu pentru că era in-diferent față de simpatie: El a căutat-o pe aceasta când era momentul ei și a simțit lipsa ei, atunci când nu o primea. Dar Isus, înviat dintre cei morți, Se afla acum în mijlocul ucenicilor Lui mai degrabă ca vizitator pentru o zi, decât cu triumful gloriei. El Se ocupă mai curând de interesul lor și nu Se dezvăluie pe Sine în lucrurile mărețe care tocmai fuseseră împlinite.

Aceasta era într-adevăr folosirea unei victorii, cum și Avraam o folosisese pe cea reputată asupra împăraților confederației - un lucru mult mai greu decât a o câștiga, după cum a spus cineva. Și aceasta însemna iarăși să știi cum să trăiești „în belșug” și cum să fii „sătul”.

Dar El a știut, de asemenea, cum să fie smerit. Iată-L în împrejurarea cu sătenii samariteni

din Luca 9. El anticipează momentul învierii și - asemenea cuiva care dorește să aducă la cunoștință apropierea unui personaj distins - trimite mesajeri înaintea Sa. Dar necredința Samaritenilor schimbă turnura lucrurilor. Ei nu doresc să-L primească. Ei au refuzat să deschidă un drum picioarelor Celui glorificat și L-au determinat să-Și găsească cea mai bună cale care s-ar fi putut, anume a Celui respins. Iar El acceptă îndată acest loc, fără vreun murmur în inima Sa. El devine încă o dată „Nazareanul” (Matei 2), văzând că a fost respins ca „Betleemitul”; și El își împlinește noua atribuție în această parte a satului samaritean cu aceeași perfecțiune cu care Își împlinise cealaltă atribuție în partea de unde tocmai venea.

Acesta este felul în care El „S-a smerit” și îl revedem întocmai în Matei 21. El intră în oraș ca Fiu al lui David. Acum, tot ceea ce ar putea să-I sublinieze demnitatea, Îl înconjoară și Îl însoțește. El apare acum în onoruri pământești, tot așa cum a apărut pe muntele cel sfânt în gloria Lui cerească. Ele Îi aparțin de drept; și când momentul le cere, El poate să le poarte. Dar necredința de acum a Ierusalimului, la fel ca necredința de mai înainte a Samariei, schimbă turnura lucrurilor; El, care în-trase în oraș ca împărat, trebuie să îl părăsească și să caute o găzduire peste noapte, acolo unde nicidecum nu ar fi fost nevoie. Dar El știe cum să Se smerească acum, când Se găsește afară din Ierusalim, la fel ca și atunci când fusese afară din Samaria.

Ce perfecțiune! Dacă întunericul nu înțelege lumina gloriei Sale personale și oficiale, atunci gloria Lui morală va găsi ocazia pentru a străluci cu și mai multă putere. Pentru că nimic nu este mai frumos în moralitatea și în caracterul omenesc, decât această îmbinare a lepădării de Sine în mijlocul oamenilor, cu conștiința gloriei lăuntrice pe care o purta înaintea lui Dumnezeu. Vedem lucrul acesta într-un fel minunat la unii dintre sfinți.

Avraam a fost străin de bunăvoie în mijlocul Canaaniților, în toate zilele vieții sale, fără a avea un petic de pământ și nici căutând să-l aibă; dar atunci când împrejurările au făcut necesar lucrul acesta, a preluat chiar conducerea împăraților, conștient de demnitatea pe care o avea înaintea lui Dumnezeu și în acord cu sfatul lui Dumnezeu. Iacov avea să vorbească despre călătoria lui și despre zilele sale puține și rele, făcându-se astfel mic în opinia oamenilor. Dar în același timp l-a binecuvântat pe împăratul care avea la timpul său supremația pe pământ, conștient fiind că înaintea lui Dumnezeu el era „cel ales” dintre cei doi.

David avea să ceară o pâine și avea să o ceară fără rușine. Cu toate acestea, a acceptat cinstea care i se dădea ca împărat, primind darul celor supuși lui, reprezentați prin Abigail. Apostolul Paul a fost legat prizonier la palat și avea să vorbească despre lanțurile lui; dar în același timp a făcut cunoscut întregii curți și înaltei societăți romane, că el însuși era omul

binecuvântat, singurul om binecuvântat între ei.

Tocmai această îmbinare armonioasă - între smerirea de bunăvoie în mijlocul oamenilor și conștiința gloriei personale purtată înaintea lui Dumnezeu - își primește expresia cea mai înaltă, cea mai strălucitoare, o infinită ilustrare în Domnul nostru.

Si există în continuare frumusețe morală în a ști cum să trăiești în belșug și cum să fii smerit, cum să fii sătul și cum să te deprinzi cu lipsa; pentru că faptul acesta ne spune că inima unuia care a învățat această lecție, se ocupă mai degrabă cu sfârșitul călătoriei decât de călătoria în sine. Dacă ini-mile ni se atașează de această călătorie, nu vom suporta accidente, dificultățile, locurile aspre și cele deluroase; dar cu cât inimile ni se atașează de ceea ce urmează la sfârșit, cu atât se vor putea ridica deasupra acestor lucruri. Cu siguranță că urmărind aceste lucruri, ele vor reprezenta o mustrare discretă pentru unii dintre noi.

Dar mai sunt și alte detalii ale caracterului Domnului, care se cuvine să ne atragă atenția. Cineva a spus despre Domnul Isus că „a fost cel mai cu har și mai accesibil dintre oameni.” Constatăm în persoana Lui o bunătate și o gingășie niciodată întâlnite la altcineva; și totuși simțim la tot pasul că El a fost „un străin”. Cât de adevărat este lucrul acesta! El a fost „un străin aici” - străin în măsura în care omul răzvrătit își făcea simțită atitudinea, dar intim apropiat în măsura în care mizeria sau necesitatea Îl solicitau. Distanța pe care o lua și intimitatea pe care o exprima au fost perfecte. El a făcut mai mult decât să privească mizeria care Îl înconjură, a luat parte la ea cu o simpatie care își avea sursa în El Însuși; și a făcut mai mult decât să refuze stricăciunea care era împrejurul Lui, a păstrat însăși distanța pe care sfințenia o menține față de *orice* atingere sau pată.

Să Îl privim cum manifestă această îmbinare de distanță și intimitate în Marcu 6. Este o împrejurare mișcătoare. Ucenicii se întorc la El după o zi lungă de slujire. El Se interesează de ei și înțelege cu compasiune oboseala lor; ia notă de ea și vine îndată în întâmpinarea ei, spunându-le: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin.” Dar cum poporul Îl urma, Se întoarce spre acești oameni cu aceeași disponibilitate, interesându-Se de situația lor; și văzând că erau ca niște oi care nu aveau păstor, a început să îi învețe. 11 vedem astfel foarte aproape de nevoia diversificată care se ridica împrejurul Lui, fie că aceasta era truda ucenicilor, fie că era foamea sau ignoranța mulțimii. Dar curând ucenicii se simt iritați de atenția pe care Isus o acorda mulțimii și Îl îndeamnă să dea drumul acesteia. Inima Lui plină de dragoste nutrea însă alte gânduri. Apare astfel o imediată separare între El și ei, care devine manifestă puțin mai apoi, când îi îndeamnă să se urce în corabie până va da drumul mulțimii. Iar această separare nu face decât să le aducă noi necazuri. Vânturi și valuri le stau împotrivă

pe lac; apoi, în strâmtorarea lor, Isus Se află din nou aproape pentru a-i sprijini și pentru a-i păzi!

Câtă consistență în îmbinarea sfințeniei cu harul se află în toate acestea! El este aproape de noi când suntem trudiți, flămânzi sau în pericol; dar stă deoparte față de capriciile firii și de egoismul nostru. Sfințenia Lui L-a făcut complet străin în această lume întinată; dar harul Lui L-a păstrat totdeauna activ într-o lume atât de mizeră și de îndurerată. Și aceasta situează viața Lui - aș putea spune - într-o grandioasă glorie morală; pentru că deși a fost forțat de aspectele calitative ale împrejurărilor să fie marele singuratic, a fost atras totuși de nevoia și de durerea care le însoțea, pentru a deveni adevăratul Slujitor. Și această activitate s-a împlinit asupra a tot felul de persoane, pentru aceea ea trebuind să își asume tot felul de forme. Hristos a avut de-a face cu adversari, cu poporul, cu uceni-cii care-L însoțeau (cei doisprezece) și cu persoane individuale; aceasta L-a ținut într-o activitate nu numai constantă, ci și foarte variată; și a trebuit să știe - pentru că a făcut-o perfect - cum să răspundă fiecărui om. Mai mult decât atât, Îl vedem din când în când la masa altora; însă aceasta numai pentru ca să-I putem observa în continuare perfecțiunea manifestată în circumstanțe variate. La masa fariseilor, el nu adoptă, nici nu sancționează scena de familie; dar fiindcă este invitat în calitate pe care deja o dobândise și o exercitase afară, în public, atunci el Se află acolo pentru a acționa doar în această calitate. El nu este un simplu musafir care beneficiază de curtoazia și de ospitalitatea stăpânului casei; pentru că își poartă această calitate oriunde, de aceea poate să mustre sau să învețe. El este Însăși lumina și va acționa după cum acționează lumina; astfel, descoperă întunericul înăuntrul casei, întocmai cum făcuse afară (Luca 7.11).

Acesta este felul în care Isus a intrat repetat în casa fariseului: în calitate de Învățător și apoi acționând ca atare, muștrând pentru condiția morală a lucrurilor pe care le-a găsit acolo, dar în casa vameșului a intrat ca Mântuitor. Levi l-a făcut un ospăț la el în casă și a așezat vameși și păcătoși împreună cu El la masă. La aceasta se fac obiecții, desigur. Conducătorii religioși găsesc o ocazie de poticnire, însă Domnul Se descoperă pe Sine ca Mântuitor, spunându-le: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă și învățați ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă!" Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși" (Matei 9.12-13). Lucrul acesta este foarte simplu, dar uimitor și plin de semnificație. Simon fariseul a obiectat la faptul că un păcătos să intre în casa lui și să se apropie de Domnul Isus; Levi, vameșul, a prevăzut că tocmai astfel de oameni să fie musafiri însoțitori ai Domnului Isus. În acord cu aceasta, Domnul Se manifestă într-o casă ca unul care muștră, iar în cealaltă casă Se descoperă în harul deplin al unui Mântuitor.

Dar Isus este prezent și la alte mese. Îl putem vizita la Ierihon și la Emaus (Luca 19.24). Dorința a fost aceea care L-a primit în fiecare dintre aceste ocazii; însă o dorință trezită în mod diferit, sub influențe diferite. Zacheu nu reprezenta decât un păcătos, un copil al firii, care după cum știm este stricată prin originea și prin activitățile ei. Dar Zacheu se afla chiar în acel moment sub atenția deosebită a Tatălui și sufletul lui făcuse din Isus subiectul dragostei sale. Zacheu a dorit să-L vadă și, condus fiind de această dorință, și-a croit drum prin mulțime și s-a urcat în sicomor, pentru că pe acolo avea să treacă. Domnul a privit în sus și îndată Și-a manifestat dorința să intre în casa acestuia. Faptul este foarte caracteristic și deosebit - Isus este neinvitat, este un musafir autoinvitat în casa vameșului din Ierihon.

Cele dintâi semne de viață într-un păcătos sărman, dorința trezită de căutarea Tatălui se aflau acolo, în casa aceea, gata să-I iasă în întâmpinare; iar Isus anticipează faptul că era binevenit într-un fel încântător și semnificativ și intră - intră cu responsabilitate, cu consistență și cu plinătate de caracter pentru a înflăcăra și pentru a întări proaspăt însuflețită viață, până când aceasta se manifestă prin virtuți de mare preț și începe să producă roade bune. „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”

La Emaus, dorința a fost din nou trezită, însă în condiții diferite. Acolo nu era dorința unui suflet proaspăt atras la Dumnezeu, ci aceea a sfinților proaspăt ridicați după o stare de cădere. Acești doi ucenici nu crezuseră. Ei se întorceau acasă întristați de faptul că Isus nu le împlinise așteptările. Domnul îi mustră curând după ce li Se alătură pe drum, dar Își conduce cuvintele în așa fel, încât acestea îi ard la inimă. Când drumul împreună se sfârșește în dreptul locuinței lor, Domnul Se poartă ca și cum ar merge mai departe. El nu dorește să Se invite singur, așa cum făcuse la Ierihon. Ei nu se aflau în condiția spirituală care atunci îi sugerase aceasta și în care se aflase Zacheu; dar, după ce este invitat, El intră - intră tocmai pentru a înflăcăra mai departe dorința care Îl invitase aici și pentru a-i răspunde din plin. Și lucrul acesta îl împlinește în întregime; iar ei sunt constrânși prin bucuria lor să se întoarcă în oraș în noaptea aceea, chiar în ora aceea târzie, pentru ca să istorisească celorlalți ucenici ceea ce li se întâmplase. Ce plinătate de felurită frumusețe se află în toate aceste situații! Musafirul din casa fariseului, musafirul din casa vameșului, musafirul din locuința ucenicilor - musafirul invitat și cel neinvitat - în persoana lui Isus totdeauna șezând pe locul Lui, în toată perfecțiunea și frumusețea.

L-aș putea da exemplu ca oaspete la alte mese; dar acum mă voi referi numai la încă una. În Betania Îl vedem într-o scenă de familie; dacă Isus ar fi respins ideea unei familii creștine,

nu ar fi fost în Betania, cum ne arată Cuvântul. Iar când îl aflăm acolo, este doar pentru a descoperi o nouă față a gloriei Sale morale. El este un prieten al familiei, găsind - așa cum și noi găsim astăzi printre credin-cioși - o casă în mijlocul lor. „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr” sunt cuvinte care ne vorbesc despre lucrul acesta. Dragostea Lui pentru ei nu era aceea a unui Mântuitor ori a unui Păstor, deși stim bine că El le-a fost și una și alta. Era dragostea unui prieten al familiei. Și deși prieten, un prieten intim care putea găsi acolo o primire caldă oricând ar fi dorit, totuși nu Se amesteca în treburile casei. Marta era gospodina, aceea din familie care era ocupată, foarte folositoare și im-portantă în locul ei; și Isus o va lăsa cu siguranță acolo unde o găsește. Nu era pentru El să schimbe ori să statornicească asemenea lucruri. Lazăr poate să stea la masă printre cei invitați, Maria poate fi adâncită în contemplație și retrasă ca în propria împărăție sau în împărăția lui Dumnezeu care era înăuntrul ei, Marta poate fi ocupată cu slujirea. Fie așa, Isus le lasă pe toate așa cum le găsește. Atunci când El - care nu ar fi intrat neinvitat în casa altuia - intră în casa lui Lazăr și a surorilor lui, nu Se amestecă în ordinea și în regulile statornicite aici; și faptul acesta este de un farmec moral perfect. Dar dacă o persoană din această familie, în loc de a rămâne în poziția pe care o ocupă aici, pășește afară din ea pentru a da învățăături în prezența lui Isus, atunci Isus va trebui să își reia și Își va relua poziția mai înaltă, restabilind lucrurile într-un fel divin, deși nu va interveni față de ele și nu le va atinge într-o manieră comună casnică (Luca 10).

Ce frumusețe felurită și aleasă! Cine poate urma toate căile lui Isus? Vulturul va spune că ele sunt dincolo chiar și de agerimea ochiului său. Și dacă ochiul nici unui om nu poate desluși în întregime ansamblul acestui singur subiect, atunci unde este acel caracter omenesc care prin propriile-i umbre și imperfecțiuni să nu-l realizeze și mai mult? Nimeni dintre noi nu gândește despre Ioan, despre Petru sau despre ceilalți ucenici că ar fi avut o inimă împietrită ori lipsită de bunătate. Ba din contra, simțim că le-am fi putut încredința amărăciunile ori nevoile noastre. Dar această împrejurare din Marcu 6, la care m-am referit, ne arată că sunt toți în încurcătură, toți la distanță atunci când foamea mulțimii face apel la ei, amenințând să le strice răgazul de odihnă; dar pentru Isus, tocmai acesta a fost momentul și ocazia pentru a Se apropia; situație care ne vorbește despre El ca preaiubit. Cineva a spus: „Nu cunosc pe nimeni altul atât de bun, atât de condescendent, coborât la păcătoși sărmani, ca El. Mă încred în dragostea Lui mai mult decât în a Mariei sau în a vreunui sfânt; nu numai în puterea Lui ca Dumnezeu, ci în sensibilitatea și delicatețea inimii Lui ca om. Nimeni nu le-a manifestat, nu le-a avut și nu a dispus de ele atât de perfect - nimeni nu mi-a inspirat atâta încredere. Să meargă alții la sfinți sau la îngeri, dacă îi vor; eu mă încred mai mult în bunătatea lui Isus.” Din nou spun, cu

siguranță acest aspect al ființei Lui este adevărat; iar această împrejurare din Marcu 6 - dând la iveală îngustimile de inimă ale celor mai buni dintre noi, cum sunt Petru și Ioan, dar făcând cunoscut harul deplin, neobosit, mântuitor al lui Isus - îl verifică. Și mai departe: există în El îmbinări de caracter, de virtuți și de haruri. Relațiile Lui cu lumea, atunci când Se afla în ea, exprimă lucrul acesta. El era în același timp învingător, om care suferea și binefăcător. Câtă glorie morală strălucește din acest ansamblu! El a învins lumea, respingându-i toate atracțiile și ofertele; a suferit din partea ei, mărturisind înaintea lui Dumnezeu cu totul împotriva cursului și a spiritului ei: El a adus binecuvântare asupra ei, dăruindu-Și dragostea și puterea în mod continuu și răspunzând cu bine pentru rău. Ispitele ei nu au făcut din El decât un învingător; stricăciunea și vrăjmășia ei au dovedit că El a știut să sufere; mizeria ei L-a arătat ca un binefăcător. Ce îmbinare! Ce glorie morală strălucește în prezența fiecărei componente aflată lângă cealaltă!

Domnul Isus a fost personificarea vie a cuvântului: „în lume, dar nu din lume” - o formă de exprimare care, presupun, derivă din ceea ce El spune în Ioan 17.15: „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.” El ilustrează această condiție de-a lungul întregii vieți; pentru că El a fost totdeauna în lume, activ în mijlocul ignoranței și a mizeriei ei, dar niciodată făcând parte din ea, cum făceau parte aceia care se atașau de țelurile ori de proiectele ei și care respirau în spiritul ei.

Iar în Ioan 7 cred că el este cu eminență privit prin prisma acestui caracter. Venise timpul sărbătorii Corturilor, momentul de încoronare a bucuriei în Israel, anticiparea prin trecut a împărăției viitoare, răgazul pentru strângerea laolaltă, când poporul trebuia să-și amintească doar că în zile din trecut fuseseră niște rătăcitori într-o pustie și locuitori ai câmpului. Frații Lui Îi propun să Se folosească de un astfel de moment când „toată lumea” se afla la Ierusalim. Ei L-ar fi dorit să fie văzut făcându-Se important, făcându-Se „cineva în lume”, după expresia noastră. „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii”, spun ei. Dar El a refuzat. Nu-I sosise încă timpul să Se suie la sărbătoarea Corturilor. El își va avea împărăția în lume și va fi mare către sfârșitul timpurilor, când ziua Lui va veni; dar acum Se afla încă pe drumul spre altar, nu pe cel spre scaunul de domnie. De aceea, când în astfel de momente ajunge în oraș, Îl vedem slujind, nu făcând minuni, nu dându-I-se cinste, cum L-ar fi dorit frații Lui, pentru a câștiga atenția oamenilor, ci învățându-i pe alții și apoi ascunzându-Se în lumina adevărului: „Cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.”

Purtarea aceasta este, într-adevăr, foarte caracteristică și exclusivă Lui. Ea reprezintă ceva din gloria morală a omului Isus, a omului perfect, în relațiile cu lumea. El era un învingător, un

om al durerii și un binefăcător - în lume, dar nu din ea. Uneori, Îl vedem distingând lucrurile și dând la iveală aceste îmbinări minunate de caracter, cu aceeași perfecțiune. Astfel, având de-a face cu necazurile celor din afară, El manifestă delicatețe și dragoste, însoțite de puterea care ușurează; dar când are de-a face cu întristările ucenicilor, vedem delicatețea, dragostea și puterea însoțite de credincioșie. Leprosul din Matei 8 este un străin. El vine cu durerea lui la Hristos și găsește vindecarea îndată. Ucenicii, în același capitol, vin și ei cu durerea lor, teama din timpul furtunii; dar ei primesc și mustrare împreună cu ușurarea. „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” îi mustră El. Și totuși leprosul avea credință puțină, asemenea ucenicilor. Dacă ei au spus: „Doamne, scapă-ne, pierim,” acesta a spus: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” Însă ei sunt muștrați, iar el nu este, tocmai deoarece situațiile erau diferite înaintea lui Dumnezeu și aceasta pe drept. Era o simplă durere în cazul leprosului; erau suflete iubite și durere în cazul ucenicilor. De aceea, delicatețea și dragostea au fost răspunsul Lui în primul caz; credincioșia avea să facă parte din răspunsul Lui în al doilea caz. Relațiile diferite ale ucenicilor și ale străinilor față de El sunt cele care justifică diferențele în purtarea Domnului. Ele ne pot arăta cât de perfect distingea Isus lucrurile cu înfățișare foarte apropiată între ele, dar fără a fi fost totuși de aceeași natură.

Să stăruim în continuare asupra acestei perfecțiuni. Deși El Însuși mustră, nu va îngădui lesne altora să facă același lucru. Astfel, în zilele de demult, Moise este smerit de către Domnul, dar Domnul nu permite Mariei și lui Aaron să-i facă vreun reproș (Numeri 11.12). Israel în pustie va fi disciplinat în repetate rânduri de mâna lui Dumnezeu, dar în fața lui Balaam sau a oricărui alt adversar, Dumnezeu Se va purta ca unul care nu a văzut fărădelege în mijlocul poporului Său și nu va suferi ca vrăjitoria să triumfe împotriva lor. Astfel, Domnul Isus va păși frumos, remarcabil în situația ivită între cei doi ucenici și ceilalți zece indignați de întrebarea primilor (Matei 20); și deși a trimis lui Ioan Botezătorul un cuvânt de avertizare și de mustrare, însă în secret (cuvânt pe care numai conștiința lui Ioan l-ar fi putut înțelege), El Se întoarce spre mulțimi pentru a le vorbi despre Ioan cu elogiu și satisfacție.

Să mai stăruim însă asupra acestui har al dis-tingerii lucrurilor. Chiar în cadrul legăturii cu ucenicii a sosit un moment în care credincioșia nu mai poate fi observată și în care Domnului Îi rămâne să exerseze numai iubirea. Mă refer la momentul de rămas bun din Ioan 14-15. Atunci era prea târziu pentru manifestarea unei credincioșii practice; momentul nu o mai admitea. Era un mo-ment a cărui destinație inima o reclama în între-gime pentru sine; educația sufletului nu putea să o mai urmeze. El le descoperă, într-adevăr, taine noi, taine privind cea mai scumpă și mai intimă legătură și anume legătura lor cu Tatăl; iar aici nu putem găsi nimic

din ceea ce ar fi o mustrare. Isus nu rostește cuvinte ca „Puțin credincioșilor!” sau „Tot nu înțelegeți?” Un cuvânt care ar fi sunat în felul acesta n-ar fi fost decât exprimarea unei inimi rănite, pentru ca ei să poată cunoaște dragostea pe care le-o purta. Dar aici avem de-a face cu caracterul sfânt al durerii dintr-un moment de rămas bun, așa cum își făcea ea simțită prezența în sentimentele și în gândurile lui Isus; iar noi înșine realizăm și practicăm aceasta într-o măsură sărăcăcioasă, astfel încât abia suntem în stare să ne bucurăm și să admirăm expresia ei deplină în El. „Îmbrățișarea își are timpul ei”, spune Ecclesiastul, „și depărtarea de îmbrățișări își are timpul ei.” Aceasta este o lege în cartea de statut a dragostei și Isus a împlinit-o.

Isus nu putea fi abătut către moliciune, pentru că împrejurările cereau credincioșie; totuși, în multe împrejurări a trecut pe alături, fapt care ar fi ofensat sensibilitățile omenești și pe care simțul moralității omenești l-ar fi judecat ca fiind jignitor. El nu voia să Își câștige ucenicii pe calea sărmană a amabilității firești. Mierea era exclusă din jertfele mistuite de foc înaintea Domnului, la fel ca și aluatul (Leviticul 2.11). Jertfa de carne nu era însoțită de nici una dintre acestea două: și nici Isus, adevărata jertfă de carne, nu a avut nimic din ele. Nu numai amabilitatea și politețea sau curtoazia care se interesează de bunăstarea altuia au învățat ucenicii de la Stăpânul lor. El nu a ținut să placă neapărat celor din jurul Lui și totuși i-a legat foarte stâns de El; iar aceasta este putere. Totdeauna avem de-a face cu puterea morală atunci când încrederea altuia este câștigată fără a fi fost căutată; pentru că atunci inima devine conștientă de realitatea dragostei.

„Noi toți știm”, scrie cineva, „cum să distingem între dragoste și ceea ce este numai atenție și că poate fi mult din aceasta din urmă, fără nimic din prima. Unii spun că atenția manierată ar trebui să ne câștige încrederea; dar noi știm că nimic altceva decât dragostea poate face lucrul acesta.” Și cât este de adevărat! Atenția singură este numai miere și cât de mult dintr-acest material sărăcăcios se găsește în noi: iar noi suntem dispuși să credem că totul merge bine și probabil că nu țintim mai sus decât să îndepărtăm aluatul și să umplem butucul cu miere. Să fim amabili, curtenitori, să îndeplinim bine partea noastră în societate, să avem o viață ordonată, să plăcem celorlalți și să facem ce putem pentru a păstra relații bune cu oamenii în general; și atunci vom fi satisfăcuți, credem, cu noi înșine și de asemenea ceilalți vor fi satisfăcuți cu noi. Dar este aceasta slujire lui Dumnezeu? Este aceasta jertfă de carne? Este aceasta găsită ca parte a gloriei morale a omului perfect? Într-adevăr, nu! Putem judeca în mod firesc, admit, că nimic nu ar conveni și nu ar urmări mai bine și mai eficace acest scop. Și totuși, este una dintre tainele locului preasfânt faptul că mierea nu era folosită pentru a da jertfei un miros plăcut.

Astfel, ce perfecțiune de glorie morală se înalță din toate căile acestui Fiu al Omului: din progresul ființei Lui, din oportunitatea manifestărilor Lui, din îmbinările minunate ale caracterului și din dis-tincțiile caracterului Său!

Viata lui Isus a fost lumina strălucitoare a unei lămpi; a fost un sfeșnic în casa lui Dumnezeu pentru care nu a fost nevoie de mucări și cenușare din aur. A fost o viață trăită în continuă ordine față de Dumnezeu, arzând cu un ulei stors proaspăt și curat; a fost atentă față de tot ce era în jur, descoperind faptele și muștrând, dar păstrându-și propria poziție fără reproș.

Acuzat fie de ucenici, fie de adversari, de nenumărate ori, Domnul nu Se menajează niciodată pe Sine. într-o împrejurare, ucenicii se plâng: „Învățătorule nu-ți pasă că pierim?” (Marcu 4.38).

Dar El nu Se gândește să-Și revendice somnul din care este trezit. Într-o altă împrejurare, ei Îi obiectează: „Învățătorule, mulțimile Te împresoară și Te îmbulzesc și Tu zici: „Cine s-a atins de Mine?” (Luca 8.42-48). Dar Lui nu-I este necesară această remar-că, ci acționează pentru a satisface solicitarea. Cu altă ocazie, Marta îi spune: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11). Dar El nu scuză faptul că nu fusese acolo, nici întârzierea de două zile cu care ajunsese în acel loc; ci o inițiază pe Marta în semnificația minunată pe care întârzierea Lui o conferise acelui ceas.

Ce îndreptățire glorioasă a întârzierii Lui a fost aceasta! Și tot astfel a fost cu fiecare împrejurare asemănătoare: fie acuzat, fie muștrat, niciodată nu I-a fost necesar să retracteze vreun cuvânt sau să Se retragă cu vreun pas. Orice limbă care se ridică împotriva Lui, judecându-L, El o condamnă. Mama Lui Îl muștră în Luca 2; dar îndată acuzația ei nu se mai poate menține și va trebui să fie convinsă de limitele și eroarea propriilor gânduri. Petru îi răspunde în același fel: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16). Dar Petru va trebui să învețe că Satan însuși îl îndemnase să vorbească astfel. Slujitorul din palatul marelui preot merge chiar mai departe pentru a-L corecta, dându-I o palmă. Dar va fi convins că a nesocotit rânduielile judecății, chiar în public și pe locul de judecată.

Toate acestea ne vorbesc despre calea perfec-tului Învățător. Uneori, aparențele pot fi împotriva Lui. De ce a dormit în corabie atunci când vântul și valurile mugeau? De ce a întârziat pe drum atunci când fiica lui Iair murea? Sau de ce a întârziat unde Se afla, atunci când prietenul Său, Lazăr, zăcea bolnav în îndepărtata Betanie? Dar toate acestea nu sunt decât aparențe și încă de moment. Noi am auzit despre aceste împrejurări prin care a trecut Domnul

Isus, despre faptul că El dormea la cârma corăbiei, că a zăbovit pe drumul spre casa lui Iov și că a întârziat să Se ducă în Betania; dar prin prisma finalității acestora, noi Îl vedem pe Isus perfect. Aparențele stăteau împotriva Dumnezeului lui Iov în zilele patriarhilor. Mesagerii, unul după altul, nedomoliți, necruțatori, păreau a fi prea mult pentru Iov; dar Dumnezeul lui Iov nu S-a justificat pe Sine și nici Isus nu S-a justificat în evanghelii.

De aceea, când privim la Domnul Isus ca sfeșnic în locul preasfânt, ca lumină în casa lui Dumnezeu, găsim imediat că mucările și cenușarele nu sunt de folos. Descoperim că nimic din Domnul nu își găsește corespondent în ele. În consecință, aceia care s-au angajat să-L acuze sau să-L mustre atunci când El Se afla aici, au trebuit ei înșiși să se întoarcă muștrați și făcuți de rușine. Ei foloseau mucări sau cenușare pentru un sfeșnic care nu avea nevoie de ele, în felul acesta nefăcând decât să își trădeze nepriceperea; iar lumina acestui sfeșnic a strălucit mai tare, nu pentru că fuseseră folosite mucările, ci pentru că El era capabil să răspândească o mărturie proaspătă (așa cum făcuse în orice ocazie), pentru care nu-I trebuiau ajutoare.

Din toate aceste exemple învățăm lecția fericită că este mai bine să stăm deoparte și să-L lăsăm pe Isus să lucreze. Putem să privim la El și să-I aducem închinare, dar nu să ne amestecăm în planurile Lui, ori să-L întrerupem, cum au făcut toți aceștia pe timpul lor - dușmani, rude și chiar ucenici ai Lui. Nu stătea nicidecum în puterea lor să perfecționeze această lumină care strălucea; partea lor era să se lase mulțumiți și încântați de ea, să meargă în ea și nu să încerce să-i dea o altă ordine. Ochiul nostru să fie simplu și atunci vom putea fi siguri că lumina așezată în sfeșnic va lumina deplin tot trupul.

Mergând mai departe, putem observa și alte lucruri. Astfel, după cum Isus nu S-a scuzat față de om când acesta Îi judeca aspecte ale slujirii, tot așa în ceasul slăbiciunii Lui, atunci când toate puterile întinericului Îi stăteau împotriva, nu S-a abandonat milei omului. Când a devenit prizonierul Iudeilor și al națiunilor în același timp, nu le-a cerut nimic, nici nu Și-a pretins drepturile. Nu se aude nici o solicitare pentru milă, nici un cuvânt în apărarea propriei vieți. El Se rugase Tatălui în Ghetsimani și nu încearcă deloc să atragă de partea Lui pe marele preot iudeu sau pe guvernatorul roman. Tot ceea ce El spune omului în ceasul acela este pentru a-i arăta păcatul de care acesta era strâns lipit atunci - fie că era Iudeu, fie că era dintre națiuni.

Ce tablou! Cine ar fi conceput un asemenea subiect? Ar fi trebuit să fie arătat înainte de a fi fost descris, așa cum alții l-au contemplat deja de mult. Este omul perfect, care a mers odată pe acest pământ în plinătate de glorie morală și ale cărui reflecții au fost păstrate de Duhul Sfânt pe paginile evangheliilor. Și alături de siguranța simplă, fericită, clară a dragostei Sale pentru noi (Domnul o face să crească în inimile noastre!), nimic nu ne ajută mai mult să dorim a fi cu

El, decât această descoperire a Lui Însuși. Am auzit despre cineva care, contemplându-I căile strălucitoare de lumină și aflate sub binecuvântare, în cele patru evan-ghelii, s-a umplut de afecțiune și de lacrimi și a fost auzit strigând: „O, dacă aş fi fost cu El!”

Dacă i-ar fi cuiva permis să vorbească în numele celorlalți, iubiții mei, atunci aş spune că aceasta este ceea ce avem nevoie și după care suspinăm. Cunoaștem ceea ce ne lipsește, dar putem adăuga: Domnul cunoaște ceea ce dorim.

Același Eclesiast din care am citat mai înainte, spune: „păstrarea își are timpul ei și lepădarea timpul ei.” Domnul Isus a păstrat și a lepădat, fiecare dintre ele la timpul lor.

Nu este nici o pierdere în serviciul inimii sau al mâinii care îl adoră pe Dumnezeu, oricâtă risipă ar face acestea. David spune Domnului: „Toate lucrurile vin de la Tine și din mâna Ta primim ce Ți aducem.” (1 Cronici 29.14).

Cirezile de pe o mie de dealuri și belșugul pământului sunt ale Domnului. Dar faraon a tratat cererea lui Israel pentru a-L adora pe Dumnezeu, ca pe un vis idilic, iar ucenicii consideră destinația celor trei sute de dinari pentru trupul lui Isus, ca pe o pierdere. Dar a acorda Domnului ceea ce I se cuvine, cinstea și sacrificiul, dragostea inimii, lucrul mâinilor și supunerea casei, nu este nici vis idilic, nici pierdere! Este lucrul de căpetenie pe care-l datorăm lui Dumnezeu.

Aici as dori să mai stăruie un moment.

Să renunți la Egipt, nu este trândăvie; și nici să spargi un vas cu parfum de nard curat pentru capul lui Hristos, nu este o pierdere; totuși vedem că așa sunt judecate aceste lucruri printre copiii oamenilor și adesea chiar printre sfinții lui Dum-nezeu. Atunci când omul a înțeles cu inima lui calea părtășiei și a însoțirii cu un Domn respins, își încredințează soarta în mâinile Domnului; astfel, renunță la anumite avantaje în viață și neglijează perspectivele promisiunilor acestei lumi.

Dar mulți vor spune: Aceasta este „trândăvie” și „o risipă”; avantajele trebuie păstrate de către acela care le are, iar oportunitățile trebuie căutate, ajunse și apoi folosite pentru Domnul. Situația socială, ca și influența omenească, pământească, ce se leagă de ea, sunt dirijate de aceștia ca un dar care trebuie folosit pentru bine, pentru zidire spirituală și pentru binecuvântare. Dar un Hristos respins, un Hristos lepădat de oameni, dacă este cunoscut spiritual de către suflet, îl va învăța o altă lecție.

Această situație socială, aceste avantaje lumești, aceste oportunități astfel dirijate sunt tocmai Egiptul la care Moise a renunțat. El a refuzat să se numească fiul fiicei lui faraon.

Comorile Egiptului nu erau niște bogății în ochii lui, pentru că nu le putea folosi pentru

Domnul. Și a ieșit din mijlocul lor, iar Domnul l-a întâlnit afară și l-a folosit în continuare; nu pentru a-i dărui Egiptul și bogățiile acestuia, ci pentru a scăpa de acolo pe poporul său.

Întreagă această renunțare trebuie făcută prin credința într-un Domn respins și înțelegându-L; altfel, ea va fi lipsită de ceea ce îi dă caracterul autentic, frumos și potrivit. Dacă este realizată doar în virtutea unui principiu religios, cum ar fi acela de a dobândi o proprie îndreptățire sau un merit, atunci putem spune pe bună dreptate că reprezintă ceva mai rău decât pierdere și lenevie. Atunci ea trădează un avantaj pe care Satan l-a câștigat asupra noastră, mai degrabă decât vreun avantaj pe care l-am obținut asupra lumii. Dar dacă această renunțare este realizată cu adevărat prin credință și din dragoste pentru un Stăpân respins, fiind marcată de simțul și de inteligența relației sale cu această lume rea, atunci reprezintă o ofrandă pentru Dumnezeu.

Să slujești omului vechi pe seama adevărului și a principiilor lui Dumnezeu, nu este creștinism, deși aceia care procedează așa se vor chema „binefăcători”. Creștinismul ia în considerație atât gloria lui Dumnezeu, cât și binecuvântarea omului; dar în măsura în care pierdem din vedere aspectul acesta, vom fi tentați să numim pierdere și trândăvie multe fapte care sunt cu adevărat slujire sfântă, înțeleaptă, consecventă și devotată lui Isus.

Domnul ne învață această lecție atunci când o îndreptățește pe femeia care a turnat parfumul prețios pe capul Lui (Matei 26). Noi avem a purta gloria lui Hristos în ceea ce facem, deși omul poate refuza să fie de acord cu ceea ce nu promovează adevărata ordine în lume și binele aproapelui. Dar Isus a menținut drepturile lui Dumnezeu în această lume egoistă, recunoscând în același timp (după cum cu siguranță cunoaștem bine) drepturile aproapelui asupra lui însuși.

El a știut când să „arunce” și când să „păstreze”. „Lăsați-o în pace”, a spus El privitor la femeia căreia i se reproșase spargerea vasului cu nard mirositor pentru ungerea Lui; „ea a făcut un lucru frumos față de Mine.” Dar după ce a hrănit mulțimile, avea să spună: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.” Aceasta era împlinirea legii divine: „păstrarea își are timpul ei și lepădarea își are timpul ei.” Dacă risipa de serviciu din partea inimii sau a mâinii, în închinare, nu este o pagubă, înseși fărâmiturile din hrana omului sunt sfinte și nu trebuie aruncate. El, care într-una dintre aceste ocazii a justificat cheltuirea celor 300 de dinari, într-alta nu a permis ca rămășițele de la cinci pâini să rămână pe pământ. În ochii Lui, aceste fărâmituri erau sfinte. Ele erau hrana vieții, verdeața câmpului, pe care Domnul o dăduse omului pentru existența sa. Iar viața este un lucru sacru. Dumnezeu este Dumnezeul celor vii. El a spus omului: „orice plantă care produce sămânță... și orice pom... să

fie hrana voastră" (Geneza 1.29). Și Isus a sfințit ceea ce Dumnezeu a spus omului. „Pentru că pomul de pe câmp este viața omului", spusese legea (Deuteronom 20.19) și în consecință ea dăduse celor care se aflau sub lege această poruncă: „Când vei asedia pentru multe zile o cetate cu care ești în război, ca s-o cucerești, să nu distrugi pomii de acolo, tăindu-i cu securea; poți să mănânci din ei și să nu-i tai... ca să-ți servească în asediu. Numai copacii pe care-i vei cunoaște că nu sunt pomi buni de mâncat, vei putea să-i distrugi și să-i tai..." Ar fi fost o pierdere, ar fi fost o profanare să fi abuzat în felul acesta de hrana vieții, care era darul lui Dumnezeu; și Isus, cu aceeași curăție și perfecțiune a poruncii vii a lui Dumnezeu, a vrut ca nici o fărâmitură să nu se piardă pe pământ. „Strângeți fărâmiturile care au rămas", a spus El, „ca să nu se piardă nimic."

Acestea nu sunt decât scurte momente de detaliu; dar toate împrejurările vieții omenești prin care El trece, cât ar fi de schimbătoare sau de mărunte, sunt astfel împodobite cu ceva din gloria morală care a strălucit mereu pe drumul picioarelor Sale trudite și sfinte. Ochiul omului a fost incapabil de a o discerne; însă pentru Dumnezeu ea a fost în întregime tămâie, jertfă de bun miros, o jertfă de odihnă, darul de mâncare al locului sfânt.

În continuare este de remarcat că Domnul nu a judecat persoanele relativ la Sine, ceea ce este o slăbiciune comună nouă tuturor. Noi suntem înclinați să judecăm în mod firesc pe ceilalți după cum ne tratează și să facem din interesul nostru în legătură cu ei, măsura caracterului și a valorii lor. Dar Domnul nu S-a purtat așa. Dumnezeu este un Dumnezeu al cunoașterii și la el faptele sunt cântărite; le înțelege pe fiecare deplin; le înțelege în întreaga lor semnificație morală și le cântărește întocmai. Și ca imagine a Dumnezeului cunoașterii, așa Îl vedem mereu pe Domnul Isus Hristos în zilele slujirii Sale aici pe pământ. Capitolul 11 din Luca ne oferă un exemplu. Era doar aparența curtoaziei și a bunăvoinței față de Domnul la fariseul care L-a invitat la masă. Dar Domnul era „Dumnezeul oricărei cunoașteri" și a cântărit această faptă în consecință, în tot caracterul ei moral.

Mierea curtoaziei, care este cel mai apreciat ingredient în viața socială din această lume, nu putea altera simțul de apreciere a lucrurilor și nici judecata lui Hristos; pentru că El aproba ceea ce avea greutate înaintea lui Dumnezeu. Politețea care L-a invitat nu putea influența judecata Aceluia care a purtat greutatea și măsurile sanctuarului divin. Tocmai pe Dumnezeul oricărei cunoașteri înfruntă această politețe în această ocazie și ea nu poate rezista înaintea Lui. Ce lecție mustrătoare pentru noi!

Invitația avea o intenție ascunsă: de îndată ce Domnul a intrat în casă, gazda se comportă ca fariseu și nu ca gazdă. El se miră că oaspetele său nu Se spălase înainte de a Se așeza la

masă. Și caracterul pe care gazda și-l asumă astfel de la început, se arată cu toată puterea la sfârșit. Dar Domnul Se poartă în consecință în mijlocul acestei scene, pentru că El o cântărea ca Dumnezeu oricărei cunoașteri. Unii pot spune că acest fel de curtoazie cu care a fost primit, ar fi trebuit să-L îndemne să tacă. Dar Isus nu putea să-l considere pe acest om numai prin raportul dintre ei. Flatarea nu-L putea îndepărta de la judecarea lui. El descoperă și mustră, iar sfârșitul scenei îl justifică. „După ce le-a spus aceste lucruri, cărturarii și fariseii au început să-L pună la strâmtorare și să-L facă să vorbească despre multe lucruri; Îl pândeau, ca să prindă vreun cuvânt din gura Lui, pentru care să-L poată învinui.”

Domnul Se manifestă însă foarte diferit în casa unui alt fariseu, Simon - care și el îl invitase la masă - pentru că acesta nu avea intenții ascunse (Luca 7). Simon părea că se comportă, de ase-menea, ca fariseu, acuzând în tăcere pe sărmana păcătoasă din cetate și pe oaspetele său, care îi permisesse apropierea. Dar aparențele nu pot constitui temeiul judecăților drepte. Adesea, aceleași cuvinte pe buze diferite, poartă în ele însele înțelesuri diferite. De aceea Domnul, Acela care cântărește perfect toate lucrurile după cântarul lui Dumnezeu, deși îl mustră pe Simon și îl face să-și vadă adevărata înfățișare, totuși îl cunoaște pe nume și pleacă din casa acestuia așa cum este potrivit unui musafir. El face distincție între fariseul din Luca 7 și cel din Luca 11, deși a luat masa cu amândoi.

Astfel, putem privi la Domnul și la Petru în scena descrisă la Matei 16. Petru își exprimă atașamentul cald și plin de considerație față de stăpânul său: „Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Aici Isus judecă spusele lui Petru numai sub aspectul lor moral. Pentru noi este dificil să procedăm așa atunci când căutăm să ne facem agreabili. Firea, amabilă fiind, n-ar fi spus: „Înapoia mea, Satan!” Dar, repet, Domnul nu a primit cuvintele lui Petru, simplu, ca fiind expresia unei bunătați și a unei afecțiuni personale pentru el. El le-a judecat, le-a cântărit în prezența lui Dumnezeu și a găsit îndată că erau inspirate de vrăjmașul; pentru că acela care se poate preschimba într-un înger de lumină, pân-dește adesea în umbra unor cuvinte pline de multă curtoazie și de amabilitate.

Isus Se poartă în același fel cu Toma, în capitolul 20 din Ioan. Toma tocmai I se închinase, spunând: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Dar chiar cuvinte ca acestea, nu-L puteau coborî pe Isus de la înălțimea unde Se păstra și de unde privea și judeca toate lucrurile. Acestea erau cuvinte autentice, cuvinte ale unei minți care, luminată de Dumnezeu, se pocăise înaintea Mântuitorului înălțat și care în loc de a stăruie în îndoială, I se închinase. Dar Toma lipsise din mijlocul ucenicilor cât de mult putuse, depășind măsura. Toți fuseseră neîncrezători în învierea Domnului, dar el insistase că nu va crede până când pipăitul și vederea nu îl vor convinge.

Aceasta fusese condiția lui morală; și Isus îl în-tâmpină, îi răspunde conform acestei condiții și îl așază în poziția adevărată, așa cum procedase și cu Petru. „Toma, pentru că M-ai văzut, ai crezut; ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.”

În asemenea împrejurări, inimile noastre ar fi fost luate prin surprindere; n-ar fi putut face față acestor asalturi, pe care bunele intenții ale lui Petru și închinarea adusă de Toma le-ar fi exercitat asupra lor. Dar Stăpânul nostru ținea la Dumnezeu și la adevărul lui Dumnezeu, nu la propria persoană. Chivotul legământului, în vechime, nu trebuia onorat cu o atitudine de lingușire. S-a putut ca Israel să-i acorde onoruri, să-l aducă în tabără și să-și spună că de atunci, toate lucrurile vor fi trebuit să le fie favorabile. Dar pentru Dumnezeul lui Israel, lucrul acesta nu a fost valabil. Poporul Israel a căzut înaintea Filistenilor, deși chivotul se aflase în mijlocul bătăliei; iar Petru și Toma sunt muștrați, deși îl onoraseră pe Isus, care este dintotdeauna Dumnezeul lui Israel.

Îngerii se bucură de pocăința păcătoșilor. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” Ce privilegiu să ni se descopere această taină a cerului și să citim imagini ale ei una după alta, în Luca 15.

Mai mult, bucuria de acolo, deși se manifestă în cer, este publică. Ea izvorăște de la sine și își găsește expresia într-o largă companie. Este foarte potrivit ca să fie așa; este foarte potrivit ca întreaga casă să o împărtășească și să facă din ea o experiență obișnuită. Și la bucuria cerului se adaugă bucuria din sânul Tatălui. Textul de la Ioan 4.27-32 ne-o aduce înaintea, după cum textul de la Luca 15.1-10 ne înfățișează bucuria public manifestată în ceruri. Iar această bucurie din sânul Tatălui - de prisos să mai spun - este lucrul cel mai adânc; este deplină, liniștită și personală. Ea nu cere să fie inspirată sau menținută de către ceilalți. „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoașteți,” este glasul inimii lui Hristos care gustă această bucurie. Gloria umplea casa, astfel încât slujitorii casei au trebuit să stea la distanță pentru un moment (1 împărați 8.11). Păstorul tocmai adusesese acasă oaia pierdută, purtând-o cu bucurie pe umeri și bucuria lui era deplină. Cei ai casei nu au fost chemați să se bucure împreună cu el atunci când femeia păcătoasă a plecat de la El mântuită și fericită. Ucenicii au simțit solemnitatea acestui moment și nu au vrut să-l stânjenească. Se oferea grăsimia rezervată al-tarului, partea cea mai îmbelșugată a ofrandei de mâncare, iar ucenicii au stat deoparte în tăcere. Momentul acesta a fost minunat, de excepție. Aici ni se face cunoscută bucuria profundă și neexprimată din sânul Tatălui, după cum în Luca 15 ne este arătată bucuria cerului în exercițiul adorării.

Dar Domnul, care Se putea „hrăni” în felul acesta a fost adesea obosit, flămând și însetat,

după cum citim în Ioan 4 și în Marcu 4. Dar între aceste două situații există o diferență: în Marcu 4 somnul este mijlocul pentru odihnă și refacere, pe când în Ioan 4, Domnul Isus este independent de el. De ce aceasta? În Marcu 4 El trecuse printr-o zi de trudă, iar seara Se afla obosit, asemenea naturii omenesti la sfârșitul zilei. „Omul iese la lucrul său și la munca sa, până seara” (Psalmul 104). Aici somnul îi este asigurat pentru a-l reface în vederea slujirii din dimineața următoare. Isus a experimentat această situație, dormind „la cârmă pe un căpătâi.” În Ioan 4 el este din nou obosit, flămând și însetat. El sade lângă fântână ca un călător trudit, așteptând pe ucenici să vină din satul vecin, cu mâncare. Dar când ei ajung, găsesc pe Domnul proaspăt și înviorat și aceasta fără ca El să fi mâncat, să fi băut sau să fi dormit. El primise o altă odihnă decât aceea pe care i-ar fi dat-o somnul. Rodul muncii Lui în sufletul unei sărmane păcătoase este ceea ce Îl odihniase și Îl făcuse fericit.

Femeia fusese lăsată să plece, eliberată prin mântuirea lui Dumnezeu. Dar în Marcu 4 nu fusese vreo Samariteancă; de aceea, pentru starea Lui de oboseală a trebuit să Se folosească de un căpătâi.

Cât de adevărate sunt aceste situații în fața sensibilității obișnuitei noastre condiții omenesti! Toți le înțelegem. Inima Domnului era voioasă, așa putea spune, în Ioan 4; dar în Marcu 4 nu avea pentru ce să Se bucure. Scriptura ne spune (și experiența noastră confirmă adevărul acestor cuvinte) că: „O inimă veselă este un bun medica-ment, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Proverbele 17.22). Astfel, Stăpânul va spune într-un caz: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți,” pe când în celălalt caz va folosi un căpătâi pregătit de grija divină, aceea care singură era atentă la nevoile Lui.

Ce desăvârșit a fost caracterul omenesc pe care l-a purtat Fiul în toate frumusețile lui! într-adevăr, El a avut acel caracter omenesc singular prin starea de despărțire față de păcat.

„Trăind în trup asemenea,

Dar fără de păcat,

El ne cunoaște slăbiciunea.”

Într-un timp al confuziei există tentația de a abandona toate ca fiind fără speranță pierdute în trecut și de a spune că este interminabil și fără rost să distingi între aceste lucruri. Totul se află în dezordine și în apostazie; pentru ce să mai faci atunci o diferență?

Dar la Domnul vedem altceva. El S-a aflat în mijlocul confuziei, dar nefăcând parte din ea, după cum a fost în lume, dar nu a fost ca ea, cum am văzut mai înainte. El a întâlnit tot felul de oameni, în tot felul de împrejurări, mulțimi după mulțimi, în condiția în care toți s-ar fi convenit să se afle uniți într-o simțire; dar prin toate acestea El Și-a păstrat drumul uniform, strâmt,

nepătat și neabătut. Pretențiile fariseilor, alianța irodienilor cu puterea oficială, filozofia saducheilor, nestatornicia mulțimilor, atacurile împotrivitorilor, ca și ignoranța și slăbiciunile ucenicilor au fost adversități morale pe care a avut să le întâlnească și cărora a trebuit să le răspundă în fiecare zi.

Astfel, starea lucrurilor ca și caracterele oamenilor L-au pus la încercare: moneda Cezarului circulând în țara lui Emanuel; zidurile de despărțire, toate, o ruină; Iudei și națiuni, curați și necurați de-a valma, doar orgoliul religios putându-i ține astfel, prin influența care-i este proprie. Dar prin-cipiul unic, de aur, urmat de el, arată perfecțiunea mersului său prin toate aceste împrejurări: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Rămășița lui Israel din zilele robiei - o perioadă de confuzie asemănătoare - și-a păstrat purtarea, dând o frumoasă mărturie; ei au păstrat speranța, au deosebit lucrurile și s-au purtat față de ele în consecință. Daniel a acordat sfat împăratului, dar nu s-a hrănit cu mâncarea oferită de acesta; Neemia a servit la palat, dar nu a tolerat pe Moabiți sau pe Amoniți în casa Dom-nului; Mardoheu a scăpat viața împăratului, dar nu s-a înclinat înaintea Amaleciților; Ezra și Zorobabel au acceptat favorurile împăratului persan, dar au refuzat ajutoarele Samaritenilor și căsătoriile cu cei dintre națiuni; iar cei ținuți în robie aveau să se roage pentru pacea Babilonului, dar nu să cânte acolo cântecele Sionului.

Faptele acestea au o mare frumusețe, iar Domnul, în zilele Sale pământești, a manifestat pe deplin acest caracter al celui dus în robie. Și aceasta ne spune ceva, deoarece zilele noastre, cu confuzia care le domină, nu sunt cu nimic mai prejos decât ale rămășiței lui Israel sau ale Dom-nului Isus. Iar noi, asemenea Domnului Isus, nu trebuie să acționăm, ca cei lipsiți de orice speranță, ci trebuie să știm cum să dăm „Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” întreaga Lui frumusețe morală devine un model pentru noi.

Apoi Îl vedem pe Domnul Isus inclus în raportul existent între Dumnezeu și rău. Acesta este un loc pe care noi niciodată nu l-am putea ocupa. El S-a atins de lepros și de sicriu, și totuși a rămas curat. El purta relația lui Dumnezeu cu păcatul; cunoștea binele și răul asemenea lui Dumnezeu, deținând totodată supremația divină asupra răului. Dacă ar fi fost un altul, aceste atingeri de sicriu și de lepros l-ar fi făcut necurat. Ar fi trebuit să fie scos afară din tabără și să treacă prin curățirea prevăzută de lege. Dar nimic de felul acesta nu vedem la El. El nu S-a aflat niciodată în postura de Iudeu necurat; El nu a fost doar curat, ci El nu putea să devină necurat. Și totuși, misterul persoanei Lui și perfecțiunea condiției Lui omenești în legătura cu Dumnezeu Tatăl au fost de așa natură încât, în El, ispita era tot atât de reală, pe cât era această imposibilitate de a fi făcut necurat.

Locul nostru în fața acestui adevăr de mare preț de care avem nevoie - deși un adevăr adânc și misterios - este să-l primim și să ne închinăm, mai degrabă decât să îl discutăm și să îl analizăm. Moartea lui Hristos, pot spune, a fost perfectarea gloriei Sale morale, la care mă refer (Filipeni 2). Desigur, moartea Lui a însemnat mult mai mult pe lângă aceasta; dar printre celelalte lucruri a fost și aceasta. Este plăcut pentru inima cuiva să remarce dorințele arzătoare ale unor suflete simple, scumpe, care îți oferă sentimentul că Hristos Însuși Se află înaintea ochilor lor. Adesea noi circulăm adevăruri cu privire la Hristos în așa fel încât în final ne lasă convingerea mustrătoare că nu ne-am apropiat de El, deși tocmai faptul acesta ne-a preocupat. Atunci descoperim că am hoinărit pe drum.

Domnul a fost sărac, dar îmbogățind pe mulți; neavând nimic, și stăpânind toate." Aceste valențe înalte și minunate s-au manifestat în El în moduri care erau, și cu siguranță trebuie să-I fi fost proprii, cu totul particulare Lui. El avea să primească ajutorul unor femei dintre sfinți, câte ceva din ceea ce le prisosea; dar în același timp avea să dispună de comorile de belșug ale pământului, oferindu-le nevoilor tuturor acelor care îl înconjurau. Avea să hrănească mii de oameni în locuri pustii și totuși Lui Însuși să-I fie foame, așteptând întoarcerea ucenicilor din satul vecin, cu mâncare. Cu adevărat aceasta înseamnă „neavând nimic și stăpânind toate". Și fiind atât de sărac, atât de expus lipsei și pericolelor, totuși nici cea mai mică umbră de mizerie nu se vede atașându-se vreodată de condiția Lui. El niciodată nu cere ceva, deși nu are un ban; pentru că atunci când a dorit să vadă unul (nu în folosul propriu) a trebuit să poruncească să-I fie arătat. Niciodată nu aleargă, deși în pricol și cu viața primejduită - am spune noi - în locul în care se află; El Se retrage ori se face nevăzut. Repetând, pot spune că nimic străin de o demnitate personală desăvârșită nu se atașază de El, cu toate că sărăcia și încercarea I-au fost partea de fiecare zi.

Minunată perfecțiune! Cine ar fi putut să păstreze sub ochii noștri un subiect atât de perfect, atât de imaculat, atât de încântător și de delicat, în detaliile cele mai comune și mai amănunțite ale vieții omenești? Paul nu atinge această perfecțiune. Nimeni nu ne-o poate arăta decât Isus, Om și Dumnezeu. Particularitățile virtuților Lui manifestate în împrejurările cotidiene, comune, vorbesc despre persoana Lui. Trebuie să fie o persoană cu totul deosebită, aparte; trebuie să fie omul divin - dacă aș putea să mă exprim astfel cu privire la El - acela care poate să ne arate asemenea trăsături morale în condițiile unei vieți obișnuite. Paul nu ne oferă așa ceva, repet această. Demnitatea și ținuta lui morală au fost înalte, știu aceasta. Dacă s-ar putea spune despre cineva că le-a manifestat, vom fi de acord că el a fost acela. Dar calea lui nu este ca aceea a lui Isus. Viața îi este în pericol și se folosește de nepot pentru a se proteja. Cu o altă

ocazie, prietenii îl coboară peste zidul oraşului, într-un coş. Nu spun că a solicitat, dar a recunoscut banii care i-au fost trimişi. Nu spun despre situaţia când s-a dat drept fariseu într-o adunare ames-tecată, ca să nu se expună; sau când a vorbit rău despre marele preot care tocmai îl judeca; acest comportament a fost moral greşit. Mă refer aici doar la acele situaţii care deşi nu au fost greşite din punct de vedere moral, au rămas totuşi în urma plinătăţii de demnitate morală şi a Persoanei care marchează calea lui Hristos. Chiar fuga în Egipt nu este - aşa cum am fi tentaţi să socotim - o excepţie a acestei trăsături distinctive a Domnului, deoarece călătoria a fost făcută pentru împlinirea profeţiei şi sub autoritatea unui oracol divin.

Într-adevăr, toate acestea nu reprezintă numai o glorie morală, ci şi o minune a moralei. Este providenţial faptul că peniţa purtată de mâna omenească a putut delimita vreodată asemenea frumuseţi. Aşa cum au mai remarcat şi alţi credincioşi, nu ne putem explica această minune decât prin faptul că ea este adevărul, realitatea vie prezentată; şi astfel suntem forţaţi să ajungem la această concluzie necesară şi binecuvântată.

Continuând şirul acestor gânduri, găsim scris: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dresă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia” (Coloseni 4.6). Cuvintele noastre trebuie să se dovedească a fi ca atare, totdeauna cu har, făcând bine altora, „dând har celor ce le aşteaptă.” Aceasta înseamnă că vor avea adesea ascuţimea avertis-mentului sau a muştrării; şi că uneori vor purta marca deciziei sau a severităţii, prin înseşi indignarea şi zelul care le exprimă; astfel, vor fi „drese cu sare”, cum spune Scriptura. Reunind aceste calităţi frumoase, fiind pline de har şi totuşi drese cu sare, cuvintele noastre vor sta mărturie că ştim cum trebuie să răspundem fiecăruia.

Dintre toate celelalte forme ale perfecţiunii morale, pe aceasta a arătat-o aici Domnul Isus. El a ştiut cum trebuie să răspundă fiecăruia, cu cuvinte totdeauna spre folosul sufletului, fie că oamenii aveau să-L asculte, ori să-şi închidă urechile faţă de El; iar cuvintele au venit la timpul potrivit, bine drese cu sare.

Astfel, răspunzând întrebărilor, nu-Şi propunea atât să le satisfacă, cât să atingă conştiinţa sau starea inimii persoanei căreia Se adresa.

În tăcerea Lui sau în refuzul total de a răspunde la sfârşit - înaintea Iudeilor cât şi înaintea naţiunilor: preoţi, Irod, Pilat - găsim aceeaşi potrivire perfectă ca şi în cuvintele şi în răspunsurile Lui; aceasta este o mărturie înaintea lui Dumnezeu că cel puţin Unul dintre fiii oamenilor a ştiut ce înseamnă: „Tăcerea îşi are timpul ei şi vorbirea timpul ei.”

Observăm o mare varietate chiar a tonului cuvintelor şi a felului de comportare a lui Isus. Şi întregă această varietate în manifestare - pe cât de minuţioasă în detaliu, pe atât de

grandioasă în ansamblu - a constituit parte a miresmei care s-a înălțat spre Dumnezeu. Uneori cuvintele Îi sunt blânde, prietenoase, alteori decisive, imperative; uneori El reflectează, meditează; alteori mustră pe loc; iar alteori calmul cugetării Lui acoperă ame-nințarea arzătoare a solemnei condamnări, pentru că totdeauna El caută izvorul și cântărește nivelul moral al lucrurilor.

Matei 15 ne impresionează, revelând mare parte din frumusețea și măreția acestei perfecțiuni. Dom-nul este chemat să răspundă fariseilor, mulțimii, sărmanei și îndureratei străine din ținuturile Tirului, ca și propriilor ucenici, repetat, fie atunci când aceștia își manifestă ignoranța, fie egoismul. Putem remarca diversitatea felului Său de a mustra sau de a cântări lucrurile, răbdarea dovedită atunci când îi învață pe cei din jur, educația dată cu credincioșie sufletului, înțeleaptă și reconfortantă. Și nu putem decât să constatăm cât de potrivite au fost fiecare dintre acestea pentru locul și împrejurarea la care s-au referit.

Dar la fel de frumos și de potrivit a fost și atunci când - în Luca 2 - Isus nu dă învățătură, nici nu primește învățătură, ci doar ascultă și pune întrebări. Să fi dat atunci învățătură, un copil aflat între cei vârstnici, nu ar fi fost la timpul potrivit. Să fi primit atunci învățătură, nu ar fi rămas întru totul fidel luminii adevărate, strălucitoare, pe care știa că o poartă în El însuși; pentru că putem spune cu siguranță că „înțelegea mai mult decât cei bătrâni” și că „avea mai multă pricepere decât toți învățătorii săi” (Psalmul 119.99-100); nu ca fiind Dumnezeu, ci ca Unul „plin de înțelepciune”, cum este scris despre El chiar în textul la care mă refer. Dar, în harul Său deplin, a știut cum să folosească această plinătate de înțelepciune; de aceea, în templu, în mijlocul învățătorilor, la vârsta de doisprezece ani nu ne este înfățișat de către evan-ghelist dând învățătură sau însușindu-Și învăță-tură; ci se spune simplu despre El că asculta și punea întrebări. „Copilul creștea și Se întărea, fiind plin de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era peste El.” Puternic în duh, plin de înțelepciune și cu harul lui Dumnezeu peste El - așa este descris El în anii copilăriei; și când a devenit adult, vorbind lumii, cuvintele Lui au fost totdeauna cu har, drese cu sare, ca unul care știa cum să răspundă fiecăruia. Câtă perfecțiune și frumusețe potrivite cu perioa-dele diferite ale copilăriei și ale adultului!

Isus ne este prezentat în continuare sub alte aspecte. Adesea este desconsiderat și dis-prețuit, pândit și supravegheat de împotrivitori, retragându-Se ca să-Și scape viața de uneltirile și de tentativele lor. Uneori apare într-o poziție de slabiciune, urmat fiind numai de cei mai săraci din popor; sau obosit, flămând și însetat, primind serviciile unor femei devotate, care simțeau că Îi datorează totul. Alteori, cu bunătate plină de deli-catețe își manifestă compasiunea față de mulțimi sau Își însoțește ucenicii în răgazurile și în călătoriile lor,

conversând cu ei asemenea unui om cu prietenii săi. Iar alteori apare într-o poziție de putere și de cinste, făcând minuni și lăsând să se arate scilipiri din gloria Lui. Și cu toate că prin propria persoană și poziție socială nu a reprezentat nimic în lume - fiind fiul unui dulgher fără școală și fără avere - El a produs însă un rezultat cu atât mai mare asupra lumii și adesea asupra conștiințelor guvernatorilor pământului, într-un fel în care nimeni nu o făcuse și nu avea să o mai facă de atunci.

Persoana minuată a lui Isus ne prezintă astfel copilăria și bărbăția - viața omenească - în toată varietatea ei. Fie ca inimile noastre să se poată inspira de la El! Există o perfecțiune și o finețe a unora dintre trăsăturile Lui, care spune despre mâna divină care le-a delimitat. Și care mână, dacă nu aceea călăuzită și păzită de Duhul Sfânt, a putut descrie acest tablou perfect, fără a-i denatura trăsăturile! Astfel, atunci când Domnul a dorit să dea lămuriri cu privire la moneda curentă din țară, a cerut ca aceasta să-I fie arătată, neavând vreuna la El. Într-adevăr, putem fi siguri că nu purta nici un ban la El. Frumusețea morală a faptei decurgea din perfecțiunea morală a condiției interioare.

În momentele din Ghetsimani El a cerut ucenici-lor să vegheze împreună cu El, nu să se roage pentru El. Isus căuta simpatia; a apreciat-o în ceasul slăbiciunii și al apăsării și ar fi dorit ca inimile însoțitorilor Lui să fie atunci legate de a Sa. O asemenea dorință își avea sursa în gloria morală care forma perfecțiunea omenească aflată în El; dar în timp ce resimțea și exprima această dorință ucenicilor, nu a putut să le ceară să se dăruiască lui Dumnezeu pentru El; iată de ce le cere din nou să vegheze împreună cu El și nu să se roage pentru El. Când imediat după aceea El leagă vegherea de rugăciune, Se referă la ei și la folosul lor: „Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită.” Paul a putut spune altor sfinți: „Voi de asemenea lucrați împreună prin rugăciunile voastre pentru noi” (2 Corinteni 1.11). Dar nu aceasta a fost și exprimarea lui Isus și nu este necesar să adaug că nici n-ar fi putut fi. Penița care ne înfățișează o asemenea viață și care ne descrie un caracter ca acesta este condusă prin Duhul lui Dumnezeu. Nimeni altcineva decât Duhul nu poate scrie astfel.

Isus a făcut bine și a împrumutat pe alții, fără să spere la ceva în schimb; a dat și stânga nu a știut ce face dreapta Lui. Niciodată, în nici o împrejurare nu a revendicat vreun drept asupra persoanei sau a serviciului acelor pe care i-a vindecat și i-a scăpat. Nu a făcut niciodată din eliberarea pe care o aducea, un titlu pentru a fi servit. Nu a îngăduit ca omul din ținutul Gadarenilor, numit „Legiune” să-L urmeze. A redat tatălui pe copilul pe care l-a vindecat la picioarele muntelui. A readus la viață, în sânul familiei ei, pe fiica lui Iair. A înviat și a înapoiat văduvei din Nain pe singurul ei fiu. El nu pretinde nimic, nici uneia dintre aceste

persoane. Oare oferă Hristos ceva pentru ca apoi să ceară înapoi? Oare nu ilustrează El (perfect învățător!) propriul său principiu - „Faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb” (Luca 6.35)? Natura harului este să se împartă altora, nu să se păstreze pentru sine; Isus a venit pentru ca în persoana Sa și în toate căile Sale, harul să strălucească prin bogățiile imense și prin gloria care Îi aparțin.

El a găsit slujitori în această lume; dar nu a început prin a-i vindeca, pentru a le pretinde apoi subordonarea. I-a chemat, apoi i-a înzestrat. Ei reprezentau rodul energiei Duhului Său și a atașamentelor înflăcărâte în inimi constrânse de dragostea Lui. Și trimițându-i, le-a spus: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10.8). Cu siguranță există ceva în trăsăturile unui asemenea caracter, care depășește puterea de concepție a minții omenești. Iar acest „ceva” se repetă mereu. Este un fapt fericit să putem adăuga aici că adesea, gloria morală a Domnului strălucește tocmai în cele mai simple forme pe care le ia - forme imediat înțelese percepțiilor și simpatiilor inimii.

Niciodată Isus nu a refuzat cea mai slabă credință, deși a acceptat și a răspuns cu încântare întrebărilor și cererilor credinței celei mai îndrăznețe.

Credința puternică ce Îl aborda fără ceremonie și fără a se justifica, arătând o siguranță deplină și imediată, era totdeauna binevenită lângă El. În același timp, sulfetul timid care se apropia cu sfială și cu scuze, era încurajat și binecuvântat. Buzele Lui au îndepărtat prompt singura temere care mai umbrea inima sărmanului leproș. „Doamne,” a spus leproșul, „dacă vrei, poți să mă curățești.” „Vreau, fii curățit,” i-a răspuns Isus. Dar imediat după aceea, aceleași buze au exprimat ceea ce umplea inima lui Isus în fața credinței clare și pozitive a sutasului dintre națiuni - și în fața credinței serioase și îndrăznețe a familiei israelite care a desfăcut acoperișul casei pentru a putea să coboare pe bolnavul lor la picioarele Lui.

Când I se adresa o credință slabă, Domnul oferea binecuvântarea pe care aceasta o căuta, însă muștra pe acela care se apropia astfel de El. Dar chiar această muștrare este plină de mângâiere pentru noi, pentru că ea pare să spună: „De ce nu te folosești de Mine mai mult, mai deplin, cu mai multă bucurie?” Dacă am aprecia pe Cel ce dăruie tot așa cum apreciem darul - inima lui Hristos la fel ca și mâna Lui - atunci muștrarea pe care El o aduce credinței slabe va fi tot atât de binevenită ca și răspunsul pe care El îl dă acesteia.

Si dacă El muștră credința slabă, atunci credința puternică trebuie să-i fie plăcută și reconfortantă. Putem înțelege astfel ce priveliște frumoasă a fost pentru Isus când în împrejurarea susmenționată au desfăcut acoperișul casei ca să ajungă la El. Cu siguranță, acesta trebuie să fi fost un spectacol măreț pentru ochii divinului Mântuitor. Inima Lui i-a

primit atunci tot atât de sigur pe cât au intrat ei în casa din Capernaum.

Vedem pe Domnul nostru atât în glorie cât și în umilință; și aceasta pentru că avem nevoie să învățăm de la fiecare dintre aceste situații. Cel care ședea la fântâna din Sihar este același care Se află înălțat mai presus de ceruri. Cel care S-a înălțat este cel care mai întâi S-a coborât. Gloria suverană și coborârea umilă se găsesc reunite în Hristos. El are un loc la dreapta lui Dumnezeu și totuși Se apleacă să spele picioarele sfinților Săi de aici. Ce antiteze minunate! Hristos nu pierde nimic din măreția onorurilor Sale în timp ce Se adaptează sărăciei noastre; nu-I lipsește nimic din ceea ce ne-ar fi de folos, deși dincolo de orice experiență este glorios, fără pată și complet în El Însuși.

Egoismul omului obosește de indiscreția și de stăruința supărătoare. „Chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuși pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie" (Luca 11). Dar Dumnezeu, care este dragoste, Se înfățișează altfel; pentru că Dum-nezeu, în Isaia 7.10-16 Se poartă diametral opus omului din Luca 11.

Necredința este aceea care nu a vrut să se adreseze lui Dumnezeu, care a refuzat să ceară o binecuvântare și să o capete de la El cu o pecete și cu un martor; necredința aceasta a obosit răbdarea lui Dumnezeu și nu faptul că cererea așteptată ar fi fost nepotrivită sau L-ar fi ispitit pe Dumnezeu. Perfecțiunea și gloria divină care se văd în Iehova al casei lui David la Isaia 7, reapar în Domnul Isus Hristos descris de evanghelii și în purtarea lui diferită după felul credinței cu care avea de-a face: slabă sau puternică. Dar ce mică parte a acestei glorii descoperim noi!

Suntem conștienți în cât de multe feluri frații noștri ne deranjează și ne pun la încercare - la fel cum și noi, fără îndoială, procedăm față de ei. Noi vedem sau credem că vedem unele însușiri rele la ei și găsim că este dificil să păstrăm compania lor. Și totuși în această situație sau în mare parte din ea, neajunsul se poate găsi de partea noastră, în aceea că folosim în mod greșit propria necesitate pentru conformitate sau gustul judecății proprii persoane, pentru a condamna ceva în ei.

Dar Domnul nu Se poate înșela astfel; n-a fost niciodată „copleșit de rău," ci totdeauna „a învins răul prin bine" - răul care era în ei, prin binele care locuia în El Însuși. Îngâmfarea, răutatea caracterului, indiferența față de alții, grija excesivă față de sine, starea de ignoranță după o instruire acor-dată cu eforturi dureroase fac parte dintre acele manifestări de ființă pe care El a trebuit să le suporte la tot pasul. Viața Lui în mijlocul oamenilor a reprezentat un prilej continuu de a fi dezgustat de ei, întocmai cum se întâmplase în cei patruzeci de ani din pustie. Israel a ispitit din nou pe Domnul și au făcut astfel o nouă experiență a ceea ce Domnul

era prin El Însuși. Binecuvântat lucru este să putem spune aici că ei l-au provocat și că prin aceasta au făcut să strălucească ceea ce Domnul era prin El Însuși; L-au găsit astfel o dată în plus autentificat înaintea lor. El a suferit, dar a făcut-o în liniște. Nu i-a abandonat niciodată. I-a avertizat și i-a învățat, i-a muștrat și i-a condamnat, dar niciodată nu i-a îndepărtat de la El. Ba încă la sfârșitul drumului lor împreună, El Se află mai aproape de ei ca niciodată.

Excelent și încurajator este lucrul acesta pentru noi! Ceea ce Domnul făcea pentru a atinge conștiințele, nu-I răcea niciodată inima față de persoanele în cauză. Noi nu pierdem nimic înaintea Lui atunci când ne muștră. Iar acela care nu-Și îndepărtează inima de noi când are de-a face cu conștiința noastră, este prompt în a ne restabili sufletul; aceasta pentru ca neîntârziat - ca să mă exprim așa - conștiința să fie în stare să părăsească școala sa și pentru ca inima să-și găsească din nou fericita libertate în prezența Lui.

La fel spune și acest imn pe care unii dintre noi îl cunosc:

„Nespus de dulce mi-este să descopăr Că dacă norii mi-au întunecat vederea, Atunci după furtună, Tu, Veșnic Iubitor, Spre mine strălucești, mereu aievea.”

Aș menționa mai departe că în ipostazele pe care Domnul Isus este chemat să le adopte în cursul slujirii Sale (fie chiar și pentru o singură împrejurare sau pentru un moment trecător), vedem aceeași perfecțiune, aceeași glorie morală ca și în drumul pe care El urmează zilnic. De exemplu, atunci când Domnul Se înfățișează ca Judecător (Matei 23) și ca Avocat sau Apărător (Matei 22). Dar aici nu fac decât să ating în treacăt un subiect foarte vast. Fiecare pas, cuvânt și faptă poartă în ele câte o rază a acestei glorii; iar privirea lui Dumnezeu găsește în viața lui Isus mai multă satisfacție decât într-o veșnicie de inocență adamică.

Isus a trebuit să meargă prin mijlocul ruinei noastre morale; și dintr-un asemenea spațiu, El a înălțat spre tronul ceresc o ofrandă cu un miros mai plăcut decât ar fi adus, sau ar fi putut aduce Edenul, sau Adamul Edenului, dacă ar fi continuat să rămână fără păcat pentru eternitate.

Timpu nu a adus Domnului nici o schimbare. Chiar manifestările harului și ale caracterului Domnului, înainte și după învierea Sa, ne aduc în posesia acestui adevăr atât de important pentru noi. Cunoaștem ce este El acum și ce va fi în veșnicie, din ceea ce El a fost mai înainte - atât în caracterul cât și în natura Lui - în relațiile cu noi, ca și prin Sine însuși: „Isus Hristos este același, ieri, azi și în veac” (Evrei 13). Menționarea acestui adevăr este scumpă pentru noi. Uneori, schimbările din viață ne îndurerează, alteori dorim schimbarea.

Noi toți dovedim în multe feluri natura schimbătoare și capricioasă a ceea ce constituie viața umană. Nu numai împrejurările, care sunt proverbial de schimbătoare, ci și legăturile,

prietenii, sentimentele, caracterele suferă continuu variații care ne surprind și ne întristează. Suntem antrenați în viață fără răgaz, de la o situație la alta; dar afecțiuni nedeteriorate și principii respectate, rareori se păstrează la noi sau la semenii noștri. Însă Isus a fost același după înviere, ca și mai înainte, cu toate că evenimente de ultim moment îi puseseră pe ucenici la distanță de El; distanță care până atunci nu existase și nu putuse exista între ei. Ucenicii își trădaseră inimile necredincioase, părăsindu-L și fugind în ceasul slăbiciunii și al neliniștii Lui; însă El trecuse prin moarte pentru ei - o moarte niciodată cu puțință să fie îndurată de altcineva, pentru că ar fi nimicit această creatură.

Ucenicii nu au fost niciodată altceva decât niște Galileeni săraci și slabi; Isus însă a fost glorificat cu toată puterea în ceruri și pe pământ.

Nimic din acestea nu a adus schimbare în Domnul; „nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură” - cum spune apostolul - nu ar fi putut așa ceva. Dragostea sfidează aceste lucruri: Isus revine între ei în aceeași persoană în care îl cunoscuseră dintotdeauna. El este însoțitorul lor în lucrare după înviere, și mai mult încă după înălțare, întocmai cum fusese în zilele slujirii și ale însoțirii Sale cu ei. Aflăm faptul acesta în ultimul verset din Marcu.

Pe mare, în Matei 14, au crezut că este o nălucă și au țipat de frică; dar Domnul le descoperă că El Însuși Se afla acolo, aproape de ei cu harul Său, dar și cu putere și suveranitate divină. Tot astfel în Luca 24, după ce a înviat, Domnul ia fagurele de miere și peștele și mănâncă înaintea lor, pentru ca ei să poată realiza cu aceeași certitudine și libertate de inimă că El Însuși Se afla acolo. Dorește ca ei să-L pipăie și să-L vadă, spunându-le că un duh nu are carne și oase, cum puteau constata la El.

În Ioan 3, El a condus la lumină și la calea adevărului pe un fruntaș al Iudeilor încet la credință, purtându-Se cu el cu toată bunăvoința și răbdarea harului. Tot la fel S-a purtat după înviere, în Luca 24, cu cei doi ucenici „nepricepuți și zăbav- nici cu inima ca să creadă,” care se întorceau acasă la Emaus.

În Marcu 4 El a risipit temerile alor Săi, înainte de a le reproșa necredința. A certat vântul și a spus mării: „Taci! Fii liniștită!”, înainte de a le fi spus ucenicilor: „Cum de n-aveți credință?” Și tot astfel a făcut în Ioan 21, după ce înviase: a servit masa în liberă și deplină părtășie cu Petru, înainte de a Se apropia în mod deosebit de el pentru a-i trezi conștiința cu cuvintele: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Isus înviat, care S-a descoperit Mariei Magdalena - evangheliștii au grijă să ne relateze acest lucru - era Cel care altă dată scosese șapte demoni din ea; și Maria a recunoscut vocea care o chemase atunci pe nume ca ceva de mult familiar pentru urechea ei. Ce identitate între

Hristos în smerenie și Hristos în glorie, între Mântuitorul și Domnul lumii care va veni! Nu ne spun oare toate acestea că atât în caracter cât și în gloria divină și personală, Cel care mai întâi S-a coborât este același care apoi a fost înălțat? Ioan, de asemenea, aflându-se în compania Domnului său înviat, ne este prezentat ca cel care ședea la masă cu capul rezemat pe pieptul lui Isus.

„Eu sunt Isus” a fost răspunsul Domnului din sânul gloriei unde este înălțat, atunci când Saul din Tars a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?” (Faptele Apostolilor 9.5).

Toate aceste ipostaze ale Domnului Isus față de sfinți, ni se adresează într-un fel individual. Ele ne interesează personal. Petru, în ce-1 privește, își cunoaște Stăpânul, același pentru el înainte și după înviere. În Matei 16 Domnul îl mustră; dar curând după aceea îl ia cu Sine sus pe munte, cu deplină libertate de inimă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat înainte. Mai târziu, în Ioan 21, același Petru este muștrat din nou, deoarece se ocupase, cum îi era obiceiul, cu lucruri care îl depășeau. „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” întreabă el privind la Ioan; iar Învățătorul său trebuie să-l mustre încă o dată: „Ce te privește?” În momentul imediat următor acestei muștrări aspre și fără replică, regăsim pe Petru și pe Ioan însoțind de aproape pe Domnul care avea să fie înălțat la cer. Un Petru care fusese muștrat, mersese altădată cu Domnul pe muntele sfânt (Matei 16,17); și este un Petru care muștrat din nou și verificat, însoțește acum pe Domnul pe drumul spre cer (unii par să considere că dragostea profundă pentru Ioan a fost aceea care l-a determinat pe Petru să întrebe pe Domnul despre soarta lui; eu contest lucrul acesta); astfel, putem spune că Petru urcă a doua oară pe muntele gloriei pe muntele sfânt al schimbării la față.

Într-adevăr, găsim deplină mângâiere în aceste lucruri. Astfel este Isus, Domnul nostru: „același ieri, azi și în veac”; și după cum El își păstrează același caracter și Se face plăcut prin același har după înviere, ca și înaintea ei, tot așa El va împlini toate promisiunile pe care le-a făcut ucenicilor Săi.

Fie că este vocea lui Isus, fie că este a îngerilor Lui aceea care ne spune: „Nu vă temeți” (Matei 14.27; Marcu 5.36; Luca 5.10; etc.), cuvintele acestea ni se adresează personal acum, ca și atunci - după învierea lui Isus, ca și înainte de cruce. El vorbise ucenicilor înainte de a le da pacea Sa; și după aceea face din nou lucrul acesta în felul cel mai energic. Isus își pronunță pacea asupra lor în acea zi din Ioan 20; și îndată le arată mâinile și coasta; acolo, ca într-un limbaj simbolic, ei au putut citi actul doveditor al dreptului lor la o pace împlinită și dobândită de El însuși pentru ei. Era pacea Sa, în întregime a Lui, dobândită exclusiv de El Însuși și acum a lor printr-un drept neschimbător.

În alte zile, Domnul le spusese: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14.19); iar acum, după înviere, în zilele Omului înălțat și aflat în posesia vieții de biruință, El le împarte această viață în măsura ei cea mai perfectă, suflând asupra lor și spunând: „Luați Duh Sfânt” (Ioan 20.22).

Lumea nu avea să-L mai vadă, după cum le spusese; dar ei aveau să-L vadă. Și așa s-a întâmplat. El a fost văzut de ei 40 de zile și El le-a vorbit despre lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1). Dar totul s-a petrecut în taină: lumea nu L-a mai văzut din ceasul Calvarului și nici nu-L va mai vedea, până în ziua judecății.

Ca mărturie de mai profundă lepădare de sine în credincioșie deplină față de toate promisiunile date, Isus îi întâlnește pe ai Săi în Galileea, cum le spusese. Iar ca expresie extinsă a aceluiasi lucru, El îi ia la Tatăl în cer - cum de asemenea le promisese - trimițându-le acest mesaj: „Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Și astfel, fie că prezența Sa le fusese promisă în Galileea noastră de pe pământ, fie că le fusese promisă la El în ceruri, amândouă sunt deopotrivă împlinite pentru ei.

Nu putem decât să dobândim un mare câștig prin meditație asupra smereniei, credincioșiei, plinătății, simplității, măreției, nobleței a tot ceea ce alcătuiește și distinge calea Lui înaintea noastră.

Domnul, în timp ce slujea în mijlocul ucenicilor, a avut să Se ocupe mult de Petru, mai mult decât de oricare altul dintre ei; și același lucru îl remarcăm după ce a înviat dintre cei morți. Petru este cel care - aș putea spune - ocupă în întregime ultimul capitol al evangheliei după Ioan.

Acolo, Domnul continuă lucrarea harului, pe care o începuse în Petru înainte ca acesta să se fi lepădat de El și o reia exact din punctul în care o lăsase. Petru arătase o mare încredere în sine, spunând: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în tine o pricină de poticnire” și „chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu mă voi lepăda de Tine” (Matei 26.33- 35). Dar Domnul îi atrăsese atenția asupra mândriei care motiva aceste cuvinte și îi făcuse cunoscut că Se rugase pentru el, ca nu cumva credința lui să dea înapoi și să își piardă puterea. Curând s-a confirmat că lauda lui Petru își găsise suportul doar în încrederea în sine, pentru că a renegat pe Domnul său, uzând chiar de jurământ, Însă Domnul l-a privit, iar această privire a exercitat asupra lui o acțiune binecuvântată. Rugăciunea și privirea au fost eficace: rugăciunea i-a păstrat credința, iar privirea i-a zdrobit inima. Petru nu a „fugit”, dar a plâns și „a plâns cu amar”.

La începutul capitolului la care ne referim, îl găsim pe Petru în condiția morală în care îl

puseseră rugăciunea și privirea Domnului Isus. Petru poate oferi acum o probă încântătoare a faptului că credința lui nu dăduse înapoi; pentru că imediat ce realizează că Domnul Se afla pe țărm, se aruncă în apă ca să ajungă la El. Totuși, nu ca unul care se pocăise, autentic, nici ca unul care nu ar fi plâns deloc pentru greșala lui, ci ca unul care se putea prezenta cu o inimă încrezătoare înaintea lui Isus. Iar cu această stare de inimă, Domnul cel mult binecuvântat și îndurător îl primește, așa încât ei dejunează împreună pe țărm. Observăm deci că rugăciunea și privirea lui Isus își făcuseră deja lucrarea în Petru, fără a mai fi fost necesar de adăugat ceva. Iar de aici, Domnul își continuă simplu lucrarea astfel începută, pentru a o duce la bun sfârșit. În consecință, rugăciunea și privirea sunt urmate acum de cuvânt. Reabilitarea urmează convingerii cu privire la păcat și lacrimilor pocăinței. Petru este pus în poziția de a întări pe frații lui, așa cum Domnul îi spusese odată; de asemenea, în poziția de a-L putea glorifica pe Dum-nezeu prin moartea lui, un privilegiu pierdut în urma necredinței sale și a renegării lui Isus.

Acesta era cuvântul care l-a reabilitat pe Petru, după ce rugăciunea îi susținuse credința și privirea îi zdrobise inima. În Ioan 13, Domnul arătase aceluiași Petru, pe care-l iubea, că cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele; și exact în acest sens Se poartă cu el acum. Nu-l mai trece prin experiența din Luca 5, când pescuirea minunată îl copleșise și se recunos-cuse păcătos, ci simplu, îi spală picioarele; îl reabilitează și îl repune în poziția dorită de Dum-nezeu (Ioan 21.15-17).

Ce Stăpân perfect! același față de noi ieri și astăzi și pentru eternitate; același în dragoste și în plinătate de har; continuând lucrarea pe care o începuse deja; reluând - ca Domn înviat - slujirea neterminată atunci când fusese luat de la ei; reluând-o exact de unde o lăsase și legând cu har și cu pricepere deplină pe cea din trecut cu cea din prezent!

Puțin mai departe vedem cum Domnul Și-a împlinit promisiunile. Persoana pe care le-a oferit-o după ce S-a înălțat la cer, era cu totul deosebită. Mă refer la ceea ce El numește „promisiunea Tatălui” și „puterea de sus.” Această promisiune le-a fost dată după înviere (Luca 24) și s-a împlinit după ce a fost înălțat la cer și primit în glorie (Faptele Apostolilor 2). Desigur că aceasta nu face decât să continue istoria și mărturia credinciosiei lui Isus.

Tot ce învățăm de la El - viața Lui până la Golgota, raporturile cu ucenicii după ce a înviat, iar acum ceea ce lucrează de când S-a înălțat la cer - mărturisește că în El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1.17).

Si n-as vrea să trec sub tăcere o altă mărturie a acestui fapt, pe care o găsim tot în Luca 24. Acolo, Domnul înviat îi aduce pe ucenici chiar la punctul în care îi lăsase mai înainte cu

învățătura Lui: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în profeți și în Psalmi.” Astfel, El le amintește ce le arătase, anume că Scriptura este mărturia măreață a gândurilor lui Dumnezeu și că tot ce se găsește scris acolo, trebuie cu siguranță să se împlinească aici. Și ce face Domnul apoi? Urmează simplu și în mod autentic învățătura pe care le-o dăduse: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile.” Puterea Lui se atașază acum învățăturii deja date; El însuși împlinește în sfinții Săi ceea ce le spusese mai înainte. Spre mângâierea noastră aș putea să adaug că după ce a înviat, nu a amintit nici măcar o dată ucenicilor Lui faptul că la urmă, în ceasul întristării Sale, ei Îl părăsiseră.

Mai mult, înseși natura și spiritul raporturilor Sale cu ucenicii în timpul acestor patruzeci de zile rămân, într-un anume sens, aceleași. El îi cunoaște pe nume, ca și mai înainte. Se manifestă față de ei după aceleași maniere. El era gazda la masă, atât după înviere cât și înainte de ea, deși fusese invitat acolo doar ca musafir (Ioan 2; Luca 24); iar în adâncul sufletelor lor, ei înțeleg lucrul acesta și se poartă în prezența Lui ca atare. Când revin la Isus, care Se opriase la fântâna din Sihar (Ioan 4), nu vor să-L deranjeze cu întrebări, ci păstrează tăcerea. Tot așa, când ucenicii ajung la El după ce trăsese răvodel plin cu pește (Ioan 21), păstrează din nou tăcerea, realizând încă o dată prin semnificația momentului că vorbele lor trebuie să fie puține, deși inimile lor erau pline de încântare și de bucurie.

Ce gingaș și totuși ce puternice sunt legăturile care unesc pe Cel pe care-L cunoaștem deja în aspectele vieții omenești de fiecare zi, de Cel pe care îl vom cunoaște în eternitate! Mai întâi, El a venit aici jos în condiția noastră, pentru ca apoi să ne ia în condiția care-I aparține. Dar tocmai aici, în condiția noastră omenească, am aflat pe Hristos și L-am aflat pentru totdeauna. Ce adevăr fericit! Petru stă ca mărturie înaintea noastră pentru acest adevăr. Cu o altă ocazie și sub un alt aspect, ne-am mai oprit asupra acestei scene; aș dori însă acum să stăruim din nou asupra ei.

Cu ocazia pescuirii minunate dinainte de înviere, Petru a fost convins de păcatul lui. Pescarul Petru, în propriii săi ochi, a devenit păcătosul Petru: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!” (Luca 5.8). Miracolul pescuirii - dovedind că necunoscutul care ceruse să Se folosească de corabie era Domn al mării și al resurselor ei - l-a adus pe Petru, în duh, în prezența lui Dumnezeu. Acolo și numai acolo, Petru s-a cunoscut pe sine însuși. într-adevăr, nicăieri în altă parte nu învățăm această lecție. Iar Domnul din gloria Lui, i-a vorbit în momentul acela, întărindu-l: „Nu te teme”. Și Petru nu s-a mai temut. Pentru el, gloria sau prezența lui Dumnezeu aveau acum o reședință și putere de convingere; de aceea a

stat înaintea Domnului cu o liniște deplină în inimă. În consecință, la a doua pescuire minunată după înviere (Ioan 21), Petru se bucura de aceeași siguranță, având doar să practice lecția învățată deja. Și așa face. El experimentează că prezența Domnului gloriei este o casă pentru el. El dovedește prin ceea ce face și mărturisește pentru noi că ceea ce a învățat de la Isus, a învățat pentru totdeauna. Petru nu a cunoscut că Străinul de pe țărm era Isus; dar când Ioan i L-a descoperit, Străinul acela nu a mai fost un străin pentru el; ci era cu atât mai bine pentru el cu cât s-ar fi putut apropia mai repede de Isus.

Ce mângâiere pentru noi! Și dacă ne bucurăm să știm că Isus este același aici sau acolo - fie în lumea noastră, fie în cer; în mijlocul mizeriei noastre sau în propria-I glorie - ce bucurie este atunci să vedem pe unul dintre noi, ca Petru, experimentând în sufletul lui binecuvântarea care decurge dintr-o asemenea statornicie!

Într-adevăr, Isus este mereu același - credincios și veritabil în El însuși! Tot ceea ce a promis ucenicilor înainte de a fi suferit, a împlinit întocmai după ce a înviat. Același caracter pe care-l avusese în mijlocul lor atunci, îl păstrează și acum.

Domnul dădea fără încetare, dar aproba rareori: comunica mult acolo unde nu găsea decât o slabă părtășie cu El. Faptul acesta descoperă și scoate în relief bunătatea Lui. Nu exista nimic în om ca să atragă pe Isus și cu toate acestea El împărțea totdeauna ceea ce-I aparținea, celor din jurul Lui. Era asemenea Tatălui din cer, despre care El Însuși spunea că face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți (Matei 5.45). Ni se revelează astfel ce este El, spre lauda Lui, și ce suntem noi, spre rușinea noastră.

Dar în această lume, Isus nu a fost doar ca Tatăl care este în cer - oglindirea Tatălui în ceea ce făcea ci și un „Dumnezeu necunoscut,” la care se referă și apostolul Paul (Faptele Apostolilor 17.23). Întunericul nu L-a cuprins; lumea nu L-a cunoscut, nici prin religia ei, nici prin înțelepciunea ei. Resur-sele nelimitate ale harului Său, puritatea împărăției Sale, temelia și actul de drept pe care gloria ce o căuta într-o lume ca aceasta putea exclusiv să se odihnească, au rămas în întregime străine de gândurile fiilor oamenilor. Aceasta se vede din erorile morale profunde în care cădeau continuu. Când, spre exemplu, mulțimile salutau cu entuziasm pe Împăratul și împărăția în persoana Lui (Luca 19), fariseii I-au spus: „Învățătorule, ceartă- Ți ucenicii.” Fariseii nu puteau admite gândul că tronul aparținea unui om ca El. Era o îndrăzneală pentru El, Isus din Nazaret, să-Și permită a Se înconjura de privilegii împărătești. Ei nu cunoșteau nu învățaseră - secretul onoarei adevărate în această lume a noastră, falsă și decăzută. Ei nu aflaseră misterul referitor la acea „rădăcină care iese dintr-un pământ uscat” și

nici nu putuseră discerne, prin duhul lor, „brațul Domnului” (Isaia 53).

La aceasta îi putea conduce numai Duhul Sfânt, al cărui subiect de revelație este Domnul Hristos. Și în măsura lor, aceste descoperiri sunt felurite și de mare preț pentru noi.

În Marcu 1, mulți se folosesc de harul și de puterea cu care Isus slujea. Oamenii suferind de tot felul de boli veneau la El; mulțimile îl ascultau și recunoșteau autoritatea cu care vorbea. Un lepros vine cu lepra lui la El, recunoscându-L apoi ca Dumnezeu al lui Israel. Exista atunci, în diferite grade, o anumită cunoaștere a lui Isus, fie cu privire la cine era, fie cu privire la ceea ce posedă El. Dar intrând în capitolul 2 al aceleiași evanghelii, găsim o cunoaștere a persoanei Lui, care se exprimă într-un fel mai luminos și mai cuprinzător; găsim mostre ale acelei credințe care îl înțelegea pe Isus: și aceasta este partea profundă a lucrurilor.

Oamenii din Capernaum, care Îi aduc pe prietenul lor paraltic, Îl înțeleg și în același timp se servesc de Isus; înțeleg ceea ce este în El Însuși, în caracterul Lui, în purtarea și în sentimentele Lui. Chiar maniera adoptată pentru a ajunge la El, ne arată aceasta; ei nu se apropie cu timiditate sau cu rezerve, ca și cum s-ar fi îndoit, ci mai degrabă procedează ca Iacob, care a spus: „Nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32.26). Iar faptul acesta este mai binevenit lui Isus, pentru că se află în acord cu felul în care dragos-tea dorește să ne purtăm. Ei nu cer permisiunea, nu uzează de ceremonie, ci desfac acoperișul casei pentru a ajunge la El; apare evident astfel că în măsura în care Îl cunoșteau, se și foloseau de El; știau că lui Isus Îi făcea plăcere atunci când harul Său era prețuit, iar puterea Sa era folosită fără rezerve pentru necesitățile lor. Levi, câteva momente mai târziu, în același capitol (Marcu 2) se manifestă la fel. El dă o masă și asază la ea vameși și păcătoși în compania lui Isus. Și faptul acesta ne spune în același fel că Levi îl cunoștea. El știa pe cine primise la masa lui, după cum apostolul Paul ne spune că știa în cine crezuse (2 Timotei 1.12). Această cunoaștere a Domnului este cu adevărat binecuvântată! Este divină! Carnea și sângele nu o dau; frații lui Isus nu o au. Ei au spus despre El, atunci când Se cheltuia pe Sine în slujire: „Și-a ieșit din minți” (Marcu 3.21). Dar credința face mari descoperiri ce privesc persoana lui Isus și acționează în consecință. În ochii noștri, credința poate părea uneori că ne conduce dincolo de limitele acceptate, dincolo de lucrurile supuse evaluării și bine măsurate; dar aceasta niciodată în ochii lui Dumnezeu. Mulțimea îl ceartă pe Bar-timeu ca să tacă, dar el nu vrea, pentru că îl cunoaște pe Isus, întocmai ca și Levi (Marcu 10).

Gloria lucrării lui Hristos stă în perfecțiunea acestei lucrări care depășește puterea de concepție a minții omenești. Hristos vine în întâmpinarea tuturor nevoilor noastre, dar în același timp ne introduce în prezența lui Dumnezeu. El a vindecat pe cei bolnavi, dar le-a

vestit și împărăția lui Dumnezeu. Faptul acesta nu se potrivește însă cu felul de a fi al omului; poate părea curios, pentru că omul știe foarte bine cum să-și pună în valoare propriile avantaje. Hristos cunoaște bucuria celui reabilitat. Dar inima firească este atât de împotrivoare lui Dumnezeu, încât, dacă binecuvântarea sosește însoțită de prezența Lui, nu va fi binevenită. Și de la Hristos, ea nu poate veni altfel. Hristos Îl va glorifica pe Dumnezeu și îl va despovăra pe om. Dumnezeu a fost dezonorat în această lume, după cum omul a fost ruinat în ea, distrus prin propriul păcat; însă Domnul, Acela care este pus la spărtură, face o lucrare perfectă - revendicând numele și adevărul lui Dumnezeu, proclamându-Și împărăția cu drepturile ei și arătându-Și gloria în aceeași măsură în care răscumpără și aduce la viață pe păcătosul pierdut, mort în el însuși.

După cum am mai spus, aceasta nu convine omului, căruia îi place să se ocupe de sine însuși, iar cu gloria lui Dumnezeu - își spune el - întâmplă-se ce s-o-ntâmpla. Iată cine este omul! Dar când prin credință, inima vreunui păcătos sărman a fost schimbată și se poate bucura cu adevărat de gloria lui Dumnezeu, atunci ne aflăm în fața unui spectacol minunat. Femeia cana- aneancă ne oferă un exemplu. Gloria lucrării lui Hristos s-a adresat sufletului ei cu strălucire și cu multă putere. Aparent în ciuda durerii acestei femei, Domnul Isus păstrând principiile lui Dum-nezeu, o lasă de-o parte, ca străină de poporul ales: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel... Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței" (Matei 15.24-36). Dar ea I se închină, considerându-L administratorul adevărului divin; nu presupune nici un moment că Domnul Și-ar abandona acea bunăvoință în favoarea ei și a nevoilor ei. Ar dori ca Dumnezeu să fie glorificat în acord cu propriile Lui cerințe; și ar dori ca Isus să fie în continuare martorul credincios al acelor cerințe și rob al bunei plăceri a lui Dumnezeu; și aceasta indiferent de cât s-ar mai cuveni apoi pentru ea. „Da, Doamne," zice ea, respectând ceea ce spusese Isus; apoi, în deplină armonie, ea adaugă: „dar și căței mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor."

Este minunat acest fruct al luminii dumnezeiești în sufletul ei. Mama lui Isus, în Luca 2, este mai prejos decât această femeie dintre națiuni: Maria nu știuse că Isus trebuia să fie în cele ale Tatălui Său, în timp ce sârmana străină știe că El tocmai de acestea Se ocupă întotdeauna. Femeia canaaneancă dorește să lase calea lui Dumnezeu să fie preamărită în mâna credincioasă a lui Hristos, chiar dacă ea însăși ar fi dată deoparte, cu toată înfrustarea care o apasă.

Iată o cunoaștere adevărată a lui Hristos: cunoaștere care Îl acceptă în plinătatea lucrăm Sale, ca Cel ce apără atât interesele lui Dumnezeu într-o lume răzvrătită, cât și pe sârmanul

păcătos, fără valoare și pierdut prin sine însuși.

Nu este bine să fim totdeauna înțeleși în această lume. Conduita și deprinderile noastre ar trebui să fie acelea ale unor străini, cetățeni ai unei alte patrii, a cărei limbă, legi și obiceiuri sunt foarte puțin cunoscute aici jos. Carnea și sângele nu le poate aprecia, de aceea sfinții lui Dumnezeu nu se află într-o stare spirituală bună atunci când lumea îi înțelege.

Pe Isus, chiar rudele Îl ignorau. Oare îl cunoștea mama Lui atunci când a dorit ca El să Își arate puterea, dându-le vin pentru sărbătoare (Ioan 2)? Oare îl cunoșteau frații Lui atunci când I-au spus: „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii” (Ioan 7.4)? Ce gând este acesta! O încercare de a-L determina pe Domnul Isus să Se facă pe Sine ceea ce numim „un om de lume”! Oare este cu puțință să-L fi cunoscut cei care nutreau un asemenea gând? Într-adevăr, ei erau cu totul departe de această cunoaștere și de aceea evanghelistul adaugă imediat: „Căci nici frații Lui nu credeau în El.” Ei Îi înțelegeau puterea, dar nu și principiile; deoarece, în acord cu felul de a fi al omului, ei atașau posesia talentelor sau a puterii de slujirea unui interes omenesc în această lume.

Nu este necesar să mai precizez că Isus era antiteza acestor lucruri; și că rudele Lui nu-L puteau înțelege prin firea lor și prin duhul lumii. Principiile Lui erau străine acestei lumi; erau disprețuite, după cum David fusese disprețuit de către una dintre fiicele împăratului Saul, pentru că dan-sase înaintea chivotului.

Dar ce atracție ar fi găsit în Isus orice ochi și orice inimă sensibilizate de Duhul Sfânt! Lucrul acesta ne este mărturisit de către apostoli. Ei Îl cunoșteau prea puțin sub aspect doctrinar și n-au câștigat nimic - nimic în lumea aceasta - prin faptul că au mers cu El. Despre condiția lor în această lume în perioada cât L-au însoțit se poate spune orice, mai puțin că s-ar fi ameliorat; și nu se poate spune că s-au folosit de puterea miraculoasă a lui Isus, pentru că ei mai degrabă au chestionat-o decât s-au servit de ea. Și totuși au rămas cu El. Nu L-au însoțit pentru că ar fi văzut în El vasul inepuizabil, purtător a tot ceea ce le-ar fi satisfăcut nevoile. Putem afirma, cred, că în nici o împrejurare nu au folosit spre binele lor, puterea care se afla în El. Și totuși au rămas în compania Lui: triști atunci când le vorbea despre plecarea Sa și plângând atunci când credeau că îl pierduseră cu adevărat (Marcu 16.10, Ioan 20.15).

Cu siguranță că putem repeta: ce atracție trebuie să fi găsit în Isus orice ochi și orice inimă deschise pentru El de Duhul Sfânt sau atrase către El de Tatăl (Ioan 6.44)! Și cu câtă autoritate pătrun-deau în inimă uneori doar o singură privire ori un singur cuvânt al Lui! Vedem aceasta la Matei, vameșul. Acel singur cuvânt de pe buzele Domnului: „Urmează-Mă” a fost de ajuns. Iar această autoritate și această atracție exercitate de Isus erau simțite de oameni cu

temperamentele cele mai diferite. Toma, cel rațional și încet cu inima când era vorba de credință și Petru, cel înflăcărat și impulsiv, erau deopotrivă strâns ținuți în jurul acestui centru minunat. Chiar Toma va respira devotamentul lui Petru în această atmosferă a prezenței Domnului și va spune sub forța acestei atracții: „Hai să mergem și noi să murim cu El” (Ioan 11.16).

Ce va fi deci când li vom vedea cât de curând persoana și-I vom simți atracția în toată perfecțiunea ei, când toți, adunați din orice loc, având orice culoare și orice caracter al răspânditei familii omenești - din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile, vom fi cu El și în jurul Lui, într-o lume demnă de ființa Lui. Merită să stăruim spre aducere aminte asupra acestor exemple ale prețului pe care l-a avut Isus atunci în inimi asemenea cu ale noastre; de asemenea, spre a le spune bun venit, recunoscând în ele o arvună a ceea ce în speranța noastră este deopotrivă acum al nostru, după cum a fost atunci al lor.

Lumina lui Dumnezeu strălucește din când în când înaintea noastră, pentru ca potrivit cu puterea care ne este dată, să o putem discerne, să ne bucurăm de ea, să ne folosim de ea și să o urmăm.

Ea nu ne acuză atât sau pretinde de la noi, cât - așa cum am mai spus - strălucește înaintea noastră, ca să o putem reflecta, în măsura în care ne aflăm în posesia harului. O vedem îndeplinindu-și lucrarea în acest mod, în biserica primară, la Ierusalim. Acolo, lumina lui Dumnezeu nu impunea nimic. Ea lumina cu strălucire și putere și aceasta era totul. Petru vorbea limbajul acelei lumini atunci când i-a spus lui Anania: „Dacă o păstrai, nu rămânea ea a ta? Și, fiind vândută, nu puteai să faci ce vrei?” (Faptele Apostolilor 5.4). Lumina nu a pretins nimic lui Anania, ci, simplu, a strălucit lângă el sau înaintea lui, pentru ca el să poată merge în ea, după măsura ei. Într-o accepție măreață, tot astfel este gloria morală a Domnului Isus. Prima noastră datorie în fața acestei lumini este să aflăm cu ajutorul ei ce este El. Nu trebuie să începem prin a ne măsura pe noi înșine prin ea, ci liniștiri, fericiți și cu recunoscintă, să-L aflăm pe El în deplina Sa umanitate, care este moral perfectă. Cu siguranță, această glorie este acum plecată dintre noi! Imaginea ei vie nu mai există pe pământ. Avem relatarea ei în evanghelii, dar reflectarea ei nu o mai găsim nicăieri aici pe pământ. Însușindu-ne însă relatarea ei, putem spune și noi odată cu poetul: *„O singură Persoană a fost descoperită, Un Subiect unic care este-n stare Acest pământ să-l facă demn de salutare; Dar acum e dus: Hristos e sus cu Tatăl.”*

Dar, iubii mei, deși El nu mai este aici jos, rămâne întotdeauna ceea ce a fost. Suntem chemați să-L cunoaștem așa cum a fost, din ceea ce ne oferă memoria; iar memoria nu creează

ficțiuni, ea nu poate decât să evoce pagini vii și adevărate. Acesta este felul în care ajungem să-L cunoaștem pe Hristos pentru eternitate. Persoana Lui, prezența Lui, El Însuși îi atrăgea. Și putem afirma că nevoia după această atracție crește în noi tot mai mult. Putem fi ocupați cu învățarea adevărului despre Isus și putem face progrese în această direcție; dar cu toată cunoașterea noastră și cu toată ignoranța ucenicilor, ei ne pot lăsa mult în urmă în ceea ce privește puterea unui atașament adevărat și deplin față de Domnul. Cu siguranță, iubiții mei, nu vom ezita să spunem că acea inimă atrasă de Isus, dincolo de ceea ce poate justifica cunoașterea dobândită despre El, este o inimă în stare bună. Ea ne spune că L-am înțeles în mod real. Și există încă suflete simple care manifestă această stare de inimă; dar în general, lucrurile nu stau așa. În aceste zile, lumina pe care o avem și cunoașterea cu privire la adevăr depășesc măsura răspunsului inimilor noastre către Domnul. Si este dureros pentru noi - dacă mai avem vreo sensibilitate - să descoperim faptul acesta.

„Privilegiul credinței noastre creștine”, spunea cineva, „secretul puterii ei, se află în aceea că tot ce are și tot ce oferă ea este cuprins într-o Persoană. Ceea ce a făcut ca această credință să fie tare atunci când orice altceva s-a dovedit a fi fără putere, este că are un Hristos ca punct central; că nu are o circumferință fără un centru; că nu are numai o mântuire, ci și un Mântuitor; nu numai răscumpărare, ci și un Răscumpărător. Iată ce o face potrivită pentru oamenii străini și călători pe acest pământ. Iată ce o face să aibă strălucirea soarelui, iar orice altceva, comparat cu ea, s-o aibă doar pe cea a lunii; iar lumina lunii - deși poate fi clară - sigur este rece și fără roade, în timp ce aici lumina și viața sunt una.” Iar acea persoană mai spunea: „Și, o, cât de mare diferență este între a ne supune unui cod de reguli și a ne arunca spre o inimă iubitoare; sau între a accepta un sistem și a rămâne atașați strâns de o Persoană. Binecuvântarea noastră - să nu o pierdem - constă într-o comoară tezaurizată într-o Persoană; și această Persoană nu este pentru o generație învățător prezent și Domn în viață, iar apoi, pentru toate generațiile următoare, unul în trecut și mort, ci este Domn prezent și viu pentru toți.” Pot spune că acestea sunt, într-adevăr, cuvinte bune, folositoare și potrivite.

O îmbinare măreață a unor asemenea glorie morale poate fi descoperită în slujirea Domnului, ca și în caracterul Lui. În slujire, Îl putem privi în relația Lui cu Dumnezeu, cu Satan și cu omul. În relația cu Dumnezeu, Domnul Isus - în persoana și în căile Sale - îl reprezenta întotdeauna pe om înaintea lui Dumnezeu, așa cum dorea Dum-nezeu ca omul să fie. Restituia natura umană ca pe o ofrandă de mulțumire sau de bun miros, ca pe o tămâie curată și mirositoare, ca pe un snop nepătat din întâile roade ale țărânei omenești. Hristos a readus plăcerea lui Dumnezeu în om, plăcere pe care păcatul, sau Adam, i-o luaseră. Regretul

lui Dumnezeu pentru faptul că îl crease pe om (Geneza 6.6) s-a preschimbat în plăcere și în glorie în om, din nou. Si această ofrandă a fost adusă lui Dumnezeu în mijlocul tuturor contradicțiilor, al tuturor împrejurărilor adverse, al întristărilor, ostenețelor, nevoilor și al decepțiilor care rup inima. Minunat altar! minunat sacrificiu! O ofrandă mai bogată nu s-ar fi putut aduce într-o eternitate de inocență adamică! Și dacă în felul acesta Hristos l-a reprezentat pe om înaintea lui Dumnezeu, tot astfel L-a reprezentat pe Dumnezeu, omului.

Prin apostazia lui Adam, Dumnezeu fusese lăsat fără o imagine a Lui aici jos; dar acum El Își dobândește o imagine mai clară, mai luminoasă decât l-ar fi prezentat-o Adam vreodată. Isus făcea cunoscut pe Dumnezeu nu unei creații fără cusur, ci unei lumi ruinate și fără valoare, reprezentându-L în har și spunând: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). El mărturisea pe Tatăl. Tot ceea ce este al lui Dumnezeu, tot ceea ce se poate cunoaște despre „lumina” de care nici un om nu se poate apropia, a trecut prin fața ochilor noștri, în Isus.

Aruncând o nouă privire asupra slujirii lui Isus din punctul de vedere al raporturilor cu Dumnezeu, Îl vom găsi pe Isus totdeauna atent la drepturile lui Dumnezeu, totdeauna credincios adevărului și principiilor lui Dumnezeu în acțiunile zilnice și neobosite de a rezolva necesitățile omului. Oricare ar fi fost natura suferinței omenești, oricum l-ar fi adresat, Isus niciodată nu a sacrificat sau abandonat pentru ea ceva din ceea ce aparținea lui Dumnezeu. La nașterea Lui s-au auzit îngerii din ceruri, spunând: „Glorie lui Dumnezeu în locurile prea înalte” și „pace pe pământ între oameni” (Luca 2.14); și în acord cu această revelație, Isus a căutat gloria lui Dumnezeu pe tot parcursul slujirii Lui, cu același zel și atenție cu care a servit nevoia și binecuvântarea păcătosului. Ecoul acestor cuvinte: „Glorie lui Dumnezeu” și „Pace pe pământ” a fost - ca să mă exprim astfel - auzit în fiecare împrejurare. Cazul deja menționat al femeii cananeence constituie o ilustrare vie; până când ea să-și ia locul în raport cu planurile și cu dispozițiile lui Dumnezeu, Isus nu putuse face nimic pentru ea; dar apoi a putut totul. Acestea sunt cu siguranță gloriile ale slujirii Domnului Isus în relația cu Dumnezeu.

Cât privește pe Satan, de prima dată Isus l-a întâlnit ca ispititor, la momentul și în modul potrivit. În pustie, Satan a căutat să ademenească pe Isus cu acele corupții morale pe care reușise să le implanteze în Adam și în firea omenească. Victoria asupra ispititorului constituia introducerea justă și necesară la toate lucrările Domnului care urmau să-l atingă. De aceea, Duhul Sfânt a fost Cel care l-a condus în această acțiune, așa cum citim: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de Diavolul” (Matei 4.1). Înainte ca Fiul lui Dumnezeu să poată intra în casa celui tare ca să-l jefuiască, trebuia să-l lege (Matei 13.29). Înainte ca să poată condamna lucrările întinericului, El trebuia să arate că nu a avut părtășie cu ele (Efeseni

5.11). Trebuia să țină piept vrăjmașului și să-l păstreze la distanță, înainte de a-i intra în împărăție pentru a-i nimici lucrările.

Astfel, Isus l-a redus la tăcere pe Satan; l-a legat, iar Satan a trebuit să se retragă, ca ispititor învins complet. El nu a putut face să pătrundă în Isus nimic din ce era al lui; mai degrabă a descoperit că tot ce era acolo, era din Dumnezeu. Hristos a ținut afară tot ceea ce Adam, într-o ispită asemănătoare, lăsase să intre înăuntru. Și după ce a fost supus încercării în lucrurile care sunt curate, El a putut proceda - sub un titlu moral perfect - la condamnarea lucrurilor necurate.

„Piele pentru piele" (Iov 2) a putut spune acuzatorul cu privire la un alt om, învinuind și atacând astfel, sau prin alte cuvinte asemănătoare, firea coruptă a omului decăzut; dar nu a putut face nimic ca acuzator al lui Isus, ci a fost redus la tăcere înaintea tronului lui Dumnezeu.

Acesta este felul în care Domnul începe rapor-turile cu Satan; apoi intră în casa lui și îl jefuiește. Lumea este acea casă; și acolo vedem pe Domnul în slujirea Lui, făcând față unor expresii variate și profunde ale puterii vrăjmașului. Fiecare surd sau orb vindecat, fiecare lepros curățit, fiecare lucrare - de orice fel ar fi fost - sub mâna Lui restauratoare, era jefuirea unui om tare în propria lui casă. Și jefuirea a avut loc după ce fusese legat mai întâi. La sfârșit, Satan va capitula înaintea Dom-nului, în postura celui ce a avut și nu va mai avea „puterea morții" (Evrei 2). Calvarul a fost ceasul „puterii întunericului" (Luca 22.53). Acolo s-au concentrat toate resursele lui Satan și acolo s-a desfășurat întreaga lui subtilitate și perfidie; dar a fost învins. Cel ce la început părise a fi prizonierul lui, i-a fost învingător. Prin moarte, Domnul Isus a învins pe cel ce dispusese de puterea ei. Prin propriul sacrificiu, El a acoperit păcatul. Capul șarpelui a fost zdrobit și, după cum a spus cineva, „moartea și nu omul a ajuns fără putere." Astfel, Isus Fiul lui Dumnezeu a fost Cel ce l-a zdrobit pe Satan, după cum mai înainte fusese Cel ce îl legase și Cel ce îl jefuise.

Dar mai este o glorie morală care strălucește în slujirea lui Hristos, văzută prin raportul/ ei cu Satan: Hristos nu permite niciodată lui Satan să-I poarte mărturie. Mărturia poate fi adevărată și în același timp măgulitoare, exprimată în cuvinte bune și frumoase, ca acestea: „Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu" (Marcu 1.24); dar Hristos nu permite lui Satan să vorbească.

Slujirea lui Hristos a fost pe cât de curată, pe atât de plină de har; El nu a vrut să primească în această slujbă ajutor de la cel la care venise ca să-l nimicească. Hristos nu putea să aibă

părtășie cu întunericul în slujba Lui, cu atât mai mult cu cât n-o avea în natura Lui. El nu putea să acționeze pe principiul convenienței sau al utilității. Iată de ce, răspunzând mărturiei pe care Satan voia să i-o aducă, Domnul îl oprește și îl reduce la tăcere.

În sfârșit, în relația cu omul, gloria morală care se arată în slujirea Domnului Isus este vie și strălucitoare. Domnul a mângâiat pe om și l-a sprijinit în mod constant prin toată diversitatea mizeriei lui; dar tot atât de sigur l-a descoperit pe om, făcându-i cunoscută firea pe care o are, cu totul depărtată de Dumnezeu, în revoltă și apostazie. Ba mai mult, l-a exersat, punându-l la încercare. Acestui adevăr trebuie să-i dăm mai multă atenție, deși poate nu îl remarcăm totdeauna. Prin învățătura Lui a educat spiritual pe oameni, indiferent de relația în care se aflau cu El; fie ucenici, fie mulțimi, fie dintre cei care I se arătau prietenoși, fie dintre dușmanii care I se împotriveau.

Pe ucenici, Isus îi trecea fără încetare prin exerciții de inimă sau de conștiință, atunci când mergea cu ei și îi învăța. Lucrul acesta apare atât de frec-vent, încât nu mai sunt necesare exemple.

Mulțimile care Îl urmăreau erau tratate în același fel. „Ascultați și înțelegeți”, avea El să le spună (Matei 15.10), exersându-le astfel spiritele, pe când îi învăța.

Unora dintre cei care veneau la El cu durerile lor, le spunea: „Credeți că pot face lucrul acesta?” (Matei 9.28). Femeia canaaneancă este un exemplu remarcabil al felului în care El exersa această categorie de persoane.

Isus Se adresează binevoitorului Simon, după expunerea istoriei omului care avea doi datornici: „Spune-mi: cine dintre ei îl va iubi mai mult?” (Luca 7).

Pe farisei, care erau împotrivorii Săi neobosiți, îi provoca în mod constant și în același fel, la exercițiu. Iar faptul acesta reprezintă o voce puter-nică, o mărturie solidă referitoare la ce este Isus. Ea ne spune că Isus nu îi judeca sumar pe farisei, ci era dispus să-i aducă la pocăință. Chemându-i și pe ucenici deopotrivă la același exercițiu spiritual, El ne arată ca nu-I putem învăța lecțiile în mod auten-tic, decât în măsura în care ne lăsăm atrași spre El prin angajarea într-o activitate inteligentă de inimă sau de conștiință.

Acest fel de instrucție la care îi antrena pe aceia pe care îi conducea sau pe care îi învăța, reprezintă cu siguranță un alt aspect al gloriei morale prin care s-a distins slujirea Lui.

Mai mult, slujind omului, Îl vedem frecvent în poziția acut reclamată de critic din mijlocul familiei acestui neam omenesc; dar felul Său de a critica este demn de întreaga noastră admirație.

Mustrându-i pe fariseii pe care spiritul lumesc îi împinsese la opoziție față de El, Se

folosește de o formă de exprimare radicală și foarte solemnă: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea” (Matei 12.30). Dar atunci când face aluzie la cei care Îl recunoșteau, care Îl iubeau și care aveau nevoie să fie întăriți mai departe în credință, ori să primească o măsură mai deplină de lumină pentru a rămâne cu totul alături de El, Se exprimă în alți termeni: „Cine nu este împotriva voastră, este pentru voi” (Luca 9.50).

Isus ni Se prezintă sub același caracter față de cei zece ucenici și cei doi fii ai lui Zebedei (Matei 20). Dar cum își îndulcește El mustrarea, potrivit binelui și a dreptății care locuiau în aceia pe care era obligat să-i mustre! Aici El adoptă un loc la depărtare de ucenicii Săi înfierbântați, care n-ar fi cruțat în nici un fel pe cei doi frați ai lor; liniștit în această situație, El separă ceea ce era de preț, de ceea ce era rău în ea.

Din nou, în postură de cenzor, Domnul Se adresează lui Ioan, care oprise pe un om să scoată demoni în numele lui Isus, pentru că nu voia să meargă după ei; astfel, Domnul le cere tocmai contrariul. Dar în momentul acela inima lui Ioan se afla sub disciplină. În lumina cuvintelor precedente ale lui Isus, ajunsese să își descopere greșeala comisă și se referă la acea greșală, deși Domnul însuși nu făcuse nici o aluzie la ea. Astfel stând lucrurile și Ioan având deja un simțământ al propriei greșeli, lăsat să se exprime fără vreun ascunziș, Domnul îi răspunde cu cea mai mare bunătate (Luca 9.46-50).

La fel și cu privire la Ioan Botezătorul: Domnul îl mustră, lăsând să se vadă totodată o mare con-siderație față de el. Pe atunci Ioan se afla în închisoare. Ce semnificație trebuie să fi purtat acest fapt pentru Domnul la momentul acela! Dar Ioan Botezătorul avea să fie muștrat pentru că trimisese Domnului său un mesaj care-L leza. Însă delicatețea muștrării este remarcabilă. Domnul a răspuns printr-un mesaj pe care nimeni altcineva decât Ioan însuși l-ar fi putut prețui: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire” (Matei 11.6). Nici chiar ucenicii lui Ioan, care au transmis mesajul, nu l-ar fi putut înțelege. Domnul a vrut ca Ioan Botezătorul însuși să se rușineze de nesiguranța lui și, de asemenea, să nu-l expună ucenicilor sau lumii.

În continuare, fiecare dintre cele două muștrări aduse - celor doi care mergeau la Emaus și lui Toma, după înviere - își are propriul superlativ. Petru întâlnește muștrarea atât în Matei 16, cât și în Matei 17, dar ea este folosită în mod diferențiat, în fiecare din aceste împrejurări.

Întreagă această diversitate este plină de frumusețe morală pe care o putem discerne sigur - fie că maniera este autoritară sau blândă, incisivă sau îngăduitoare; fie că muștrarea de pe buzele Domnului se îndulcește până abia mai pare așa ceva, fie că se înăsprește până la respingere și repulsie. Totuși, atunci când împrejurarea este cântărită, descoperim că toate

aceste nuanțe reprezintă tot atâtea perfecțiuni. Toate reproșurile Domnului sunt „ca un cercel de aur și ca un orna-ment de aur curat,” fie că atârnă sau nu de „o ureche atentă” (Proverbele 25.15). „Lovească-mă cel drept, căci aceasta îmi este o favoare; să mă mustre: este ca untdelemnul purtat pe capul meu; să nu-mi întorc capul de la el” (Psalmul 141.5). Cu siguranță că Domnul a dat ucenicilor Săi să probeze aceasta.

Concluzie

Am urmărit până acum câteva din trăsăturile gloriei morale a Domnului Isus Hristos. El l-a reprezentat pe om înaintea lui Dumnezeu - pe omul așa cum trebuia să fie - și Dumnezeu S-a odihnit în El.

Perfecțiunea morală a omului Isus Hristos și acceptarea Lui de către Dumnezeu erau simbolizate de darul ca jertfă de mâncare din floarea făinii, care era copt în cuptor, sau în tigaie, sau pe grătar, împreună cu uleiul și tămâia lui (Leviticul 2).

Când Domnul Isus a fost aici - manifestându- Se astfel ca om înaintea lui Dumnezeu - plăcerea pe care Dumnezeu o găsea în El se exprima con-tinuu. El a crescut înaintea lui Dumnezeu atât în natura omenească cât și în exprimarea tuturor vir-tuților omenești. Nu l-a fost nimic altceva necesar vreodată drept recomandare, decât propria-I per-soană, așa cum era ea. În persoana și în căile lui Isus, omul a ajuns la gloria morală. Astfel, atunci când Și-a împlinit călătoria, Isus a putut merge „direct” la Dumnezeu, după cum în vechime omerul din cele dintâi roade era luat direct și imediat din câmp, așa cum se afla, nefiind necesară vreo pre-gătire pentru a-l face potrivit prezenței și accepției lui Dumnezeu (Leviticul 23.10).

Titlul la glorie al lui Isus a fost de natură morală. El a avut un drept moral de a fi glorificat, iar acest drept la titlu se afla în El însuși. Textul de la Ioan 13.31-32 reliefează în mod binecuvântat acest adevăr, la locul lui adevărat. „Acum Fiul Omului a fost glorificat” spune Domnul în momentul în care Iuda părăsise cina; pentru că această acțiune a lui Iuda era precursora certă a omorării Lui de către națiuni. Și deoarece crucea avea să împlinească și să perfecțeze forma deplină a gloriei morale în El, rostește în acest moment cuvintele: „Acum Fiul Omului a fost glorificat.” Apoi adaugă: „și Dumnezeu a fost glorificat în El.”

Atunci Dumnezeu a fost glorificat cu aceeași măsură deplină cu care a fost și Fiul Omului, deși gloria aceea era de o altă esență. Atunci Fiul Omului a fost glorificat prin perfectarea acelei forme complete de frumusețe morală care strălucise în El de-a lungul întregii vieți. Nu era nimic nedesăvârșit în ea, după cum nimic nedemn de ea nu o întinase, de la început și până

în ceasul acela. Iar ceasul în care ea trebuia să scânteieze cu ultima rază ce avea să-i confere strălucirea deplină, sosise. De ase-menea, Dumnezeu a fost glorificat atunci pentru că tot ce era al Lui fusese fie păstrat, fie manifestat: pentru că drepturile Lui fuseseră menținute, iar bunătatea Lui se arătase. Îndurarea și adevărul, îndreptățirea și pacea au fost în același fel și în mod egal satisfăcute sau împlinite. Adevărul lui Dum-nezeu, sfințenia Lui, dragostea Lui, măreția Lui - toată gloria Lui într-un cuvânt - au fost în așa fel preamărite și într-o asemenea lumină ilustrate, încât ni se înfățișează dincolo de tot ceea ce s-ar fi putut vreodată cunoaște despre ele de vreunde. Crucea, cum a spus cineva, este minunea morală a universului.

Dar Domnul adaugă din nou: „Dacă Dumnezeu a fost glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine însuși și-L va glorifica îndată.” Aici Isus își recunoaște dreptul propriu la gloria persoanei. El perfectase deja cu putere forma deplină a gloriei morale prin viața Lui și în moartea Lui; tot astfel făcuse tot ce cerea gloria lui Dumnezeu, cum am văzut. De aceea era drept ca El să și intre acum în gloria propriei persoane. Și a făcut lucrul aces-ta atunci când Și-a luat locul în cer, la dreapta mării, în prezența lui Dumnezeu însuși; și l-a făcut în mod direct, sau „îndată”.

Lucrarea lui Dumnezeu, ca și Creator, se murdă-rise repede în mâinile omului, care se ruinase, așa încât este scris: „Domnului I-a părut rău că a făcut pe om” (Geneza 6.6). Ce schimbare teribilă în gândurile lui Dumnezeu, față de ziua în care „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Geneza 1.31)! Dar în Domnul Isus, Dum-nezeu Și-a restabilit buna plăcere pe care o găsisese în om. Ce fapt binecuvântat! O restabilire cu atât mai plăcută, cu cât fusese precedată de pocăință. Era mai mult decât bucuria dintâi, era recuperarea după pierdere și deziluzie; și încă pe o cale prin care această nouă stare întrecea cu mult pe prima. Și după cum primul om, prin păcatul său, fusese pus în afara creației - dacă pot să mă exprim așa - acest al doilea om (care era „Domnul din cer”), prin gloria adusă lui Dumnezeu a fost așezat ca frunte a creației, la dreapta mării în cer. Isus este acum om glorificat în cer, pentru că Dumnezeu S-a glorificat aici pe pământ în El, Cel care S-a făcut ascultător în viață până la moarte și încă moarte de cruce. Dar cu siguranță îl găsim acolo purtând și alte valențe ale propriului caracter: ca învingător, ca Cel ce așteaptă, ca mare Preot în cortul întins de Dumnezeu, ca Antemergător și ca Acela care ne șterge păcatele.

Viața și gloria aparțineau Domnului în virtutea unui drept propriu și al unui titlu moral. Ce încântare să stăruim în repetate rânduri asupra unui asemenea adevăr! El nu a pierdut niciodată dreptul la grădina Edenului. Cu adevărat mersul Lui în toate zilele s-a situat în afara ei, sau în mijlocul spinilor și măcăcinilor, al întristărilor și al lipsurilor unei lumi aflată în ruină. Dar a

făcut aceasta cu har. A luat asupra Lui o astfel de situație căreia însă nu i-a fost supus. El nu S-a găsit - asemenea lui Adam și nouă tuturor - de-o parte a heruvimului cu sabia învăpăiată, pentru ca pomul vieții și grădina Edenului să rămână de partea cealaltă. În istoria Domnului vedem că îngerii, în loc să Îl păzească de ispită, reținându-L în afara grădinii sau dincolo de poartă, vin după ce trecuse prin ispită și-I slujesc. Da, El a stat acolo unde Adam nu putuse să stea și căzuse. În consecință, așa cum era, simplu și adevărat, El a fost „omul perfect”.

Dumnezeu a fost glorificat în El, după cum în toți ceilalți oameni fusese dezonorat și decepționat.

Într-un sens, această perfecțiune a Fiului Omului, această plinătate morală este în întregime pentru noi. Ea își împrumută mireasma, sângelui care face ispășire pentru păcatele noastre. Ea a fost asemenea norului de fum al tămâiei care în Ziua Ispășirii mergea împreună cu sângele până în prezența lui Dumnezeu (Leviticul 16).

Însă într-un alt sens, această perfecțiune este prea măreață pentru noi; este atât de înaltă, încât nu o putem atinge. Ea copleșește simțul moral atât timp cât privim la ea, evaluând ce suntem noi înșine; și ne umple de admirație, atât timp cât privim la ea pentru a ne spune ce este El. Gloria personală juridică a Domnului a fost copleșitoare în timpurile trecute. Cei mai favorizați dintre copiii oamenilor nu au putut sta înaintea ei, precum Isaia, Ezechiel și Daniel; iar Petru și Ioan au avut aceeași experiență. Și această glorie morală care se înfățișează acum în aceeași manieră, este la fel de copleșitoare pentru noi.

Dar în prezența acestei glorii, credința este la largul ei. Dumnezeuul acestei lumi orbește inima, ca să nu o înțeleagă și să nu se bucure de ea, însă credința o salută cu satisfacție deplină. Aceasta este istoria gloriei morale a Domnului aici jos între oameni. În prezența ei, fariseii și saducheii au cerut într-un glas un semn din cer; mama Lui i-a subestimat-o din dragoste firească, iar frații Lui, din spirit lumesc. Inși ucenicii s-au aflat sub o constantă muștrare din partea ei. Uleiul de măsline zdrobite care dădea această lumină era prea curat pentru oameni; dar ardea necurmat în locul preasfânt, „înaintea Domnului.” În sinagoga din Nazaret (Luca 4) înțelegem într-un fel izbitor cât de nepregătit este omul pentru ea. Cei aflați acolo au recunoscut cuvintele pline de har care ieșeau de pe buzele Domnului; le-au simțit asupra lor puterea. Dar îndată a apărut un curent puternic al firii corupte, care s-a opus mișcării binefăcătoare produse în inimile lor, biruind-o. Martorul lui Dumnezeu Se prezintă în smerenie și în lepădare de Sine în mijlocul unei lumi orgolioase și rebele; și nu L-au vrut. Să tot spună „fiul lui Iosif” cuvinte bune și mângâietoare, ei nu-L vor accepta: doar este fiul unui dulgher! Iată o mărturie izbitoare a profunde decăderi a inimilor noastre. Omul își are

amabilitățile lui, gusturile lui, virtuțile lui, sensibilitățile lui, cum putem vedea în această scenă din Nazaret.

Cuvintele de har ale lui Isus au stârnit pentru moment un curent de simțăminte bune; dar ce au mai fost ele și unde au mai rămas când Dumnezeu le-a pus la încercare? Ah, iubiții mei, putem spune că în pofida acestora - a amabilității și a respectului cu care suntem înconjurați, a gusturilor și a emoțiilor noastre - în noi (adică în carne) „nimic bun nu locuiește” (Romani 7.18).

Din nou spun, credința este la ea acasă atunci când Isus este prezent. Oare putem, întreb, să manifestăm teamă de Isus ori să-L tratăm cu suspiciune? Putem să ne îndoim de El? Ne-am putea tine la distanță de Cel care a stat la fântână cu femeia din Sihar? A adoptat ea însăși o asemenea poziție? Nu, ci cu siguranță, iubiții mei, se cuvine să căutăm o legătură intimă cu El. Ucenicii care erau cu El aveau mereu de învățat aceleași lecții; noi înșine cunoaștem câte ceva din ele. De fiecare dată ei redescopereau ce era Hristos, în loc să se bucure de El așa cum le fusese deja descoperit. În Matei 14 au trebuit să strige: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!” Atunci ei L-au descoperit din nou. Dacă le-ar fi fost credința simplă, ar fi dormit în corabie împreună cu El (Marcu 4). Ce scenă, spre rușinea lor și spre gloria Lui! Ei au vorbit într-un fel insultător pentru Domnul, cu reproș, ca și cum ar fi fost indiferent față de pericolul în care se aflau: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” Isus S-a deșteptat la sunetul vocilor lor și îndată i-a pus în siguranță. Dar apoi i-a mustrat, nu pentru nedrep-tatea pe care I-o făcuseră prin cuvintele lor aspre, ci pentru lipsa credinței lor.

Câtă perfecțiune în purtarea aceasta! Cu siguranță, totul era perfect în El, fiecare trăsătură la timpul și la locul ei - virtuțile omenești, roadele ungerii Lui, și gloria Lui divină. În această unică Persoană, cele două naturi nu se pot confunda; dar splendoarea naturii divine este păstrată sub dis-creție, în timp ce apare în față ceea ce este comun naturii omenești. Nu există nimic asemănător, nimic nu s-ar putea asemana cu aceasta în toată creația. Și totuși, ceea ce era omenesc în Isus, era veritabil omenesc, iar ceea ce era divin în El, era veritabil divin. Isus dormea în corabie: era om. Isus a liniștit vântul și valurile: era Dumnezeu.

Această glorie morală trebuie să strălucească. Alte glorii au să-i lase locul pentru așa ceva. Grecii veniți să se închine la Ierusalim cu prilejul sărbătorii, se interesează de Isus, dorind să-L vadă. Aceasta era o anticipare a gustării împărăției și a gloriei împărătești a lui Mesia. Era o mostră a acelei zile în care națiunile vor veni în cetatea Iudeilor pentru sărbătoarea sfântă; și în care, ca împărat al Sionului, El va fi Domn al tuturor și Dumnezeu al întregului pământ.

Dar exista acolo un secret mai profund, care necesita simțământul mai just al căii lui

Dumnezeu, decât acela simplu de a aștepta o împărăție Fariseilor le-a fost necesar atunci când au întrebat pe Domnul când va veni împărăția lui Dumnezeu (Luca 17). Iar Domnul, răspunzându-le, avea să vorbească despre o altă împărăție, pe care ei nu o așteptau, care „nu vine în așa fel ca să atragă atenția” - o împărăție în mijlocul lor, o împărăție prezentă, ce trebuiau să o cunoască și în care să intre înainte ca ea să-și poată face apariția glorios manifestată. Ucenicilor le-a fost necesar, atunci când au întrebat pe Domnul dacă în acel timp urma El să restaureze împărăția lui Israel (Faptele Apostolilor 1); și Domnul a trebuit să le mai spună despre un fapt ce urma de asemenea să se împlinească înainte ca restaurația să poată avea loc; anume că avea să li se dăruiască Duhul Sfânt pentru ca ei să-I poarte mărturia în toată lumea.

La fel aici, în Ioan 12. Domnul ne lasă să înțelegem că gloria morală trebuie să preceadă împărăția. În mod cert El va străluci cât de curând în gloria tronului, iar națiunile vor veni atunci în Sion ca să vadă pe Împărat în frumusețea Lui; dar mai înainte, iată, gloria morală trebuie să se prezinte în toată plenitudinea și puritatea ei. Acesta era gândul Lui acum, când națiunile întrebaseră de El. „A sosit ceasul să fie preamărit Fiul Omului.” El Se referă aici la gloria Lui morală, așa cum am văzut deja în textul de la Ioan 13.31-32. Ea strălucise în toate căile Lui, de la naștere până în acest moment; iar moartea Lui urma să fie completarea ei; deci acum era aproape ceasul când din ea urma să țâșnească lumina strălucitoare a ultimei raze care o forma și care avea să-i confere perfecțiunea. Astfel, Domnul comunică sau introduce adevărul în această împrejurare, cum făcuse și în Luca 17 și în Faptele Apostolilor 1 - acest adevăr adițional - pentru a cărui înțelegere este necesară cunoașterea mai justă și mai profundă a căilor lui Dumnezeu: anume că gloria morală trebuie să fie deplin manifestată înainte ca Mesia să Se poată arăta în gloria imperială, până la marginile pământului. Oricum, această glorie aparținea Lui și numai Lui. La ce infinită distanță de inimile noastre se situează orice alt gând! Când cerul s-a deschis în Faptele Apostolilor 10, acea față de masă mare a fost văzută coborând înainte ca Petru să fi primit porunca de a se apropia și de a avea părtășie cu ea și înainte ca ea să fi fost ridicată și ascunsă din nou la cer. Dar când cerul s-a deschis în Matei 3, Isus, care Se afla pe pământ, nu a avut nevoie să fie înălțat la cer pentru a fi aprobat acolo; pentru că voci și viziuni din cerurile preînalte au mărturisit pentru El și L-au atestat așa cum era. „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care mi-am găsit desfătarea.”

Iar când cerul s-a deschis din nou în Matei 27, adică atunci când perdeaua templului s-a rupt în două de sus până jos, totul era împlinit, nimic nu mai rămăsese de făcut: lucrarea lui Isus era sigilată și atestată așa cum era ea atunci. Un cer deschis a strălucit la început în

deplina accepție a persoanei Lui; un cer deschis a strălucit la sfârșit, în deplina accepție a lucrării Lui.

Închei, spunând că este un fapt binecuvântat și fericit și de asemenea o parte a închinării noastre, să putem remarca trăsăturile căii și ale slujirii Domnului aici pe pământ, așa cum am căutat să fac în aceste rânduri; pentru că tot ce a făcut și a spus, slujirea Lui, atât în fond cât și în formă, este mărturia a ceea ce era El; iar El este pentru noi martorul a ce este Dumnezeu. Tocmai astfel ajun-gem la Dumnezeu, la Cel care este binecuvântat, pe urmele Domnului Isus, în paginile evangheliilor. Fiecare pas al acestui drum devine important pentru noi. Tot ceea ce El a făcut și a spus, a fost expresia fidelă, adevărată, cu privire la Sine Însuși, după cum El Însuși era expresia fidelă, adevărată, a lui Dumnezeu. Și dacă putem înțelege caracterul slujirii Sale sau distinge gloria morală legată de fiecare moment și particularitatea mersului și ser-viciului Său aici pe pământ și astfel învăța ce este El și ce este Dumnezeu, ajungem la Dumnezeu, în cunoaștere certă și neumbrită a Lui, urmând calea și activitățile comune vieții acestui divin Fiu al Omului.